

ATRAMA

Jonas Vaičiūnas

Tirpsta, sumišęs su įkyriu lietumi, sniegas krūto vis tamsėjančiu oru, paversdamas mesfaltuotas gatves ir cementinius šaligatvius geliančia žliūge...

Gerokai nepatenkintas, drumzlinas, nė kiek negeresne nuotaika, kaip ir pabūręs dangus, pasukau automobilio vairą į Didžiąją gatvę, po vizito pas ligonį, norėdamas bent kiek išsiblaškyti...

Stebėjau pats iš savęs. Tiesai, tie patys žodžiai telefono triubelėje dešimtis kartų girdėti: daktare, važiuokit, skubėkit, ligonis labai silpnas...

Po trejetos valandų, praleistų prie nelauki ir komplikuočiai laukiančios jaunos moters pirmojo įpėdinio atėjimo į varganą žemę, grįžtu. Į savo mažąjį pasaulėlį su mylimais veidais ir jausiais spragstančiomis pliauskomis seklyčios židinyje.

Atsidusau. Dabar vėl jaučiausi apimęs ir atlikęs savo profesinę pareigą, tikriausiai, išgelbėjęs dvi gyvybes: išeisiančio ir ateisiančio.

Pravėriau automobilio langą. Garsintuvai. Tylu naktis, rami naktis...

Nakties tyloje gimė Kūdikielis... O įtarpose: pirkit pas mus, mūsų batai geriausios kokybės...

Ir vėl: Tyliają naktį balsas sugaudė... Negalėjau daugiau klausytis ir užvėriau langą. Dievas biznui ar biznis Dievui?

radau vietą mašinai pasistatyti, oras iš pirmutinės padangos buvo kuone išėjęs. Toliau važiuoti negalėjau. Išlipau. Reikėjo užmauti atsarginį ratą...

Apsidairiau. Gazolino stoties "Standard" iškaba švietė, vos pro apytamsą prasimušdama, už trijų kvartalų. Buvau pasinėšęs ton pusėn, bet sulaukė mintis, jog esu nelaimingu žmonių, negražių "bumo" vardu šaukiamų, rajone. Jų turėjo maišyti kiekvieniame žingsnyje...

— Ei, tu! — riktelėjau. — Ko nori? — staptelėjo ir pasisuko šonu, į kalbas, matyt nelinkęs, piktokai atsiliepė užkabintasis.

— Ar per dešimtį minučių nenorėtum pinigų uždirbti? — Pinigų? Kodėl ne? Piniagai geras daiktas. Ir jeigu per dešimtį minučių...

Paklaustasis žengė kelis žingsnius artyn. — Žinoma, ilgai terliotis neturiu laiko. Ką reikia padaryti? Jeigu ką nors nudžiūti ar išsprauti peilį tarp šonkaulių, tada, gerbiamasis, pasiieškokit.

— Ne, tik pakeiskit padangą. Nuleido. — O, kad tave paibeliai. Visai neturiu noro šalti ir savo vienintelį fraką šlapinti... Na, kiek?

— Duosiu tris. Užteks? — Visai neblogai. Vadinasi, už valandą būtų penkiolika. O jeigu aš dirbsiu valandą? O pasakotis visi troškom. Kiekvienam savo gyvenimui atrodė svarbiausi, ir tas gražus šeimyniškas chaosas, prancūzišku vynu ir konjaku pasaldintas, labai jau mielas ir artimas, gi visi susirinkę geri ir brangūs.

— Tai jau aš pasišauksiu kitą iš tavo draugų. — Iš mano draugų? Cha, cha... Kas čia tau iš mūsų prasidės su darbas tokią dieną? Na, gerai, jau gerai. Trys doleriai. Beveik butelis degtinės.

Vikriai pradėjo sukltis apie ratą. Aš priartėjau prie vienos išpuostos vitrinos. Galvon įkriuto mano naujojo "tarno" labai netaisyklingas anglų kalbos tarimas. Kaip tikro naujojo atveio. Iš kokio jis krašto? Tiek visokių tautybių iš visų kraštų čia sukasi. Ir jie visi lygūs čia.

— Tu nevietimis? Neseniai atvažiavęs Amerikon? — Stovėjau iš vienos pusės profiliu į apšviestą langą, iš kitos į savo vežimą ir žmogų, apie jį besikrapstantį.

Dirbantysis paklė galvą ir domingai mane apžvelgė. Nė žodžio netaręs, vėl nusisuko ir su dviguba sparta įkibo į raktą ir priveržėjus.

Kodėl jis negali būti lietuvis? — Kokia kalba tu kalbi kiti? Gal lietuviškai moki? — klustelėjau lietuviškai, žengdamas pora žingsnių artyn.

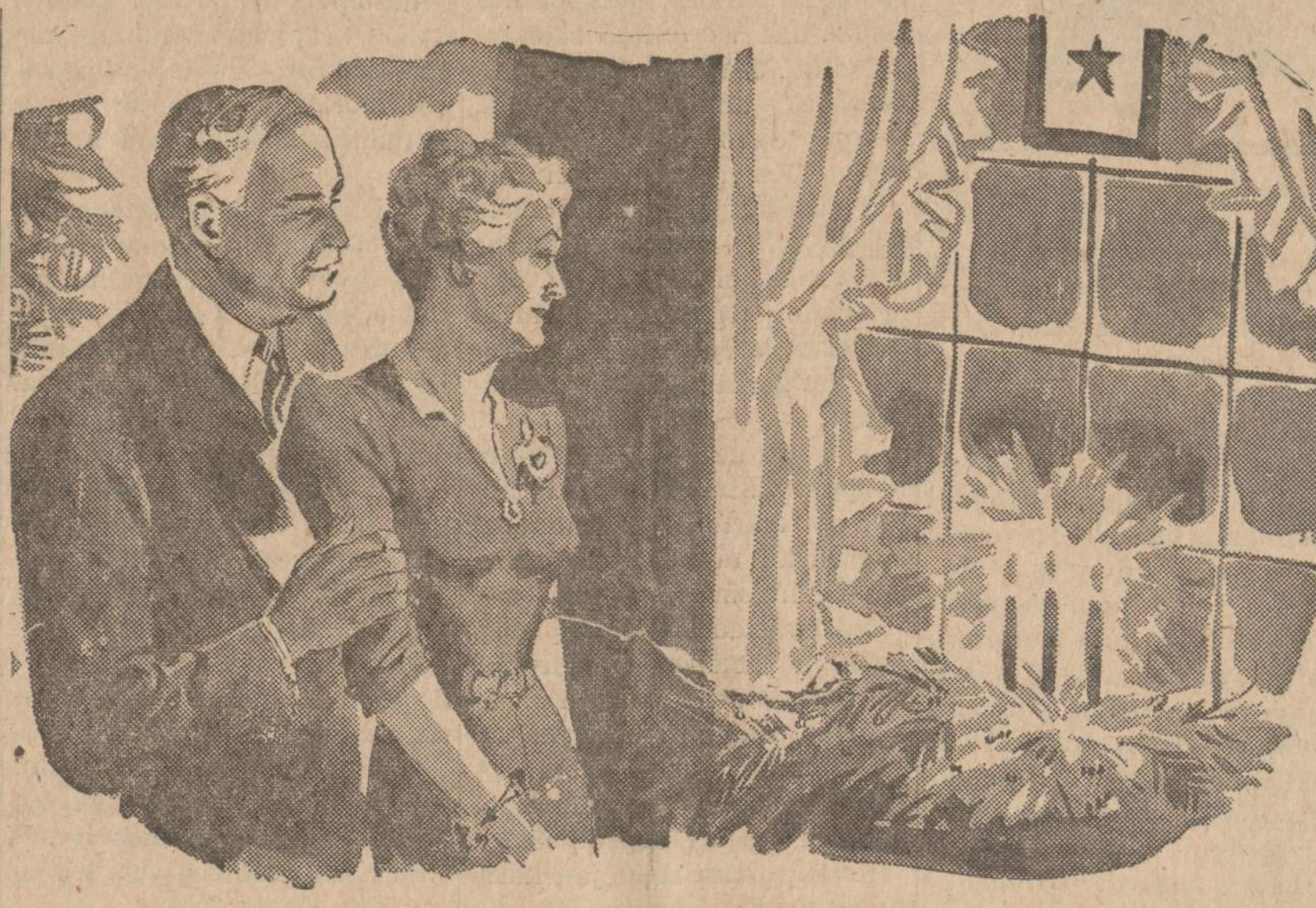
— Nesuprantu, — sumurmėjo šis angliška. — Tai kokios tu tautybės? Gal mes galime tavo gimtąja kalba pasišnekėti? Vokiškai, lenkiškai, prancūziškai?...

— Ne... Jo balso priegaidės man pasirodė nesvetimos. Galėjo būti ir iškalbėjimas. Kai, žmogus, pagalvojį ką nors, tai jau sunkio išrauti iš galvos, nors ir didžiausia nesamone būtu.

Automobilio šešėlyje ir varkaro tamsioj norėdamas įžvelgti veidan, pasilenkiau prie dedančio ant rato paskutinę dalį, skardinę plokštelę, bet jis tikrai sąmoningai nusisuko ir stodamas ištarė: — Jau baigiau. Prašau atlyginti.

— Gerai, gausi savo tris dolerius ir dar vieną pridėsiu už gerą ir greitą darbą. Tyčia ilgai ieškojau keturių dolerinių. Smegenis plėšė nenugalimas noras, sužinoti šio kritusio žmogaus asmenybę. Niekaip nesuradau priemonės, kurios pagelba galėčiau jį suilaikyti, tad ryžausi neleistinam veiksmui.

— Štai, drauguži, tavo pinigai, — ištiesiau jam ranką. Jis skubiai stvėrė su kaire, tuo tarpu dešine vėl laikė ant veido pastatytą apikaklę. Pažinti jokiū būdu nebuvo galima, nes namo šešėlis visai dengė veidą nuo mirgančių šviesų. Skubiai daviau šuoį priekin ir pasvėręs atitraukiau jo ranką nuo veido. Truktelėjau į lango pusę.

Benys Rutkūnas

TU MILŽINAS Dr. Jonui Šliūpiui atminti

Naktis bežvaigždė, ūkanolą vergo šalį gobė Ir pavergtųjų skausmas aizė dangaus plotą. O Tu nešei krūtinėj broliams šviesų meilės lobį, Iš kapinytų būdinau gyvenimui karalių tautą.

Su Basanavičium didžiuoju "Aušrą" ugniasparne Paleidai skrist, ir šviest, ir laisve krykšti — Ir dukteris ir sūnus būrei į šeimyną darnią, Pamiršti liepes barnį vakarykštį.

Tautos budrioji sąžine, šviesusis vyre, Tiesos galybė skrodęs juodą, tirštą naktį, Nuo Tavo smūgių pančiai priespaudos subiro, Kovos žaibais apvainikavo aureole Tavo drąsą kaktį.

Vytis sužiro pasagom ugninėm ir — užgeso... Laisvės tik /sekundės...

Vėl bloškė audros šalį krūvinam likimui... Giliam sopuly širdis tavoji skundės, Kai, gimtą žemę trypiant svetimiems, ant trėmtinio lazdos /parymai.

Nuo kopų Palangos, nuo Baltijos, krauju suvilgyto gintaro /kranto

Išsinešei lietuvių amžiais nepalaužtą vatią. Sumojai mylias perbrist giliojo Atlanto Ir broliams užu jūrų tėiškės skardent nedalią.

Mirtis, tylioji pasaldūnė, rezgė tamsiųjų tinklų Ir paglemžė plėšriai Tavosius dulkes... Vai, kas užtars tėvynę mūs bėteisė ir beginklė? — Tu milžinas, o mes — tokie mažytiai, smulkūs...

Poetas Benys Rutkūnas šį Dr. J. Šliūpo garbei eilėrašį parašė 1946 m. lapkričio 6 d., gyvendamas Nuertingen, Vokietijoje. 1961 m. gruodžio 10 d. Los Angeles mieste, minint aušrininko Dr. Jono Šliūpo šimtąjį gimtadienį, aktorė Ona Mironienė eilėrašį nuotaikingai padeklamavo, pianinu muzikai Stasiui Kalvaičiui skambinant Beethoveno sonatą. J. Kl.

tas pasitarimas. Tu man ne tėvas ir ne brolis. Rado, matai, kam įsakinėti... — Kvailys... Pagalvok, ką plepi. Ar aš tau bene blogo noriu? — Važiuojam, sakai... Gerai, važiuojam. Melavau pirma, neturįs laiko. Palauks manęs draugai ten. — mostelėjo ranka į taverną, iš kur sklido duslus daugelio žmonių balsai. — Gerai, lipk ir sėsk. Pervėrė širdį yla: kaip aš įvesiu tokią dieną, savaitė nesiskutusi, apdriskusi, purviną valkata į šeimos susiejimą? Visas jaukumą ir nuotaiką išgaruos per sekundę. Ak, kad tai būtų atsitikę ne šiandien! — Tik ne pas tave. Kur tu dėsi mane toki... (Gerai, kad Pranas nežūrėjo mano paraudimo). Jei nori... Į karčiamą. — Kur tau į karčiamą. — Teisybė, tu neįsi į tokią, kur aš einu, o tavo lankomosios man vietos nėra. Meta lauk. Žinai, valkata... — Liūdesio ir sarkazmo gaidelė išsimušė iš balso. — Tad j mano įstaiga, — nutariau. Ten mūsų niekas nekliudys. — Ir nematys kartu su bumu, — suironizavo, darydamas automobilio dureles. — Prana!... priekaištinaigai dėbtelėjau akimis. — Visai negalvok apie kokią vadinamą pagelbą man, — lėtai prašneko bendrakleivis. — Važiuoju su tavim, tik tavo norą patenkinti. Gal šiaip sau, iš nuobodumo. Pilkam gyvenimėliui pajavairinti. — Kaip tu sakysi, pagelba ar ne pagelba, bet mudu mėginsim susitvarkyti kitaip. Iš sinuomosime kambarį, padoriariai apsiengsime, apsitvarkysim. Kokį darbelį ligoninėje susirasime. Matysi, viskas pasi-keis į gerą. — Man? Darbelį?... Sustok, lipu lauk. — Palauk, turėk trupinėlių kantrybės. — Išivaizduok, kad važiuoju pas tave į svečius... Pastatysi buteliuką, ar ne? — Susimildamas... — Veizėk, ir to tau gaila... — Pranuk, atvirai šnekant, priekabių ieškai, — kiek galėdamas švelniau atsakiau. — Tikėk, viskas iš mano pusės, ko tik pageidaisi. — Viskas bus?... Cha, cha... Tavo draugas valkata niekad neturės visko. Jis ir nenori. Ne, mielas. Ką tu man siūlysi? Pavalgyti? Išgerti? Aprengsi mane? Kvailystės. Aš esu pakankamai prisivalgęs ir, mano akimis žiūrint, visai neblogai apsitašęs. Nė kiek neblogiau, gal dar geriau už savo kolegą. Jaučiuosi ganėtinai patenkintas... O, štai, mes ir vietoje. Iškaba, kaip ir visų. "Gydytojas ir chirurgas". Tai tu ir operacijas darai? — Pacientai laiko tai mano specialybe. — Tą tai tikiu, — kalbėjo Pranas, išdamas pro mano at rakinatas duris. Stovykloj atgabtą "okšą" skersdavaui tikrai meistriškai. Tau lygaus nebuvo. Atsimeni? Atvedėm toki senį. Tu truktelėjai per gerklę, kaip kokiam kralikui. Tik pasispardė kojomis, ir atlikta. Ką aš turėjau atsakyti? Li-goniu.

— Kas tau sakė, kad Van Houten kaip tik mano mėgia-miausias šokoladas? Tik Mar-tel lyg ir nelabai kas. Geriau būtų Vodka... Bet ką darysi? Apsieisim kaip nors. Sveiks! — I tavo sveikata, Prana! — Išgėrėm po keletą tylėdami. Tikriau, aš jam pyliau, pats vos palažydamas. Galvojau, jog su išgėrusiu bus lengviau susikalbėti. Jis kimšo sausa-nius ir šokoladą, kaip į maišą. Visą sušlavęs ir, iš ant stalo stovinčios dėžės užsirūkęs ci-garą, kažką svarstė. Akys klaidžiojo pro mane, atrodė, vi-sai nieku nesidomėdamas. — Sėdėjau ir laukiau, jį pradėdant kalbėti. — Tai ką? Tu mane tylėti pasikvietei? — Atsistoju, pripyliau stikle-lius, priejau prie jo ir padėjau ranką ant peties. — Kad mudu nei šiaip, nei taip. Argi negalėtume būti to-kiems pačiais, kaip prieš pen-ketą metų Vokietijoje? Ir at-viresni buvom, ir vienas kit-am padėdavom. — Apsieisim... Atvirumo? Kokio atvirumo nori iš ma-nęs? — Man tavo atsiradimas to-kių vietų gerokai keistas, Prana! — Kokioj vietoj?... A, ten... Visai nieko ta vieta, anot tavo-s. Ilga ir plati. Dešimtį kvartalų turiu pasivaikščiojimui. — Taip, bet jeigu nebūtum toje vietoje, tai tavo pasivaikš-čiojimas nebūtų kvartalais ma-tuojamas. — Netikėtai jis pakilo nuo kė-dės. Suspaudė rankomis stalo briauną, lyg laužyti pasiruo-šęs. Savo gyvenime nebuvau gir-dėjęs tokio nusikvatojimo. Ne-tikras, baimė keliantis. Per są-narius einantis, plaukus ant galvos šurpinas. Vos ne pami-ščliškas. Verčiantis bjoti, bet kartu ir lengvinas. Kelias į kalbą. — Ot, tau ir draugai! Ir ar-tistai kartu! Gaudome vienas kitą žodžiais. Ei, tu, Stasy, Stasy! Gi abu žinome, ko norime. Tu — mane išimti iš tos vietos ir įvesti į gyvenimą, o aš... Ne, gink Dieve, nesu užsispyręs ten pasilikti, bet gerai žinau, grįžimą esant neįmanomu. Ne-galiu matyti nė vieno žmogaus, galinčio sukelti manyje skau-dančius atsiminimus. Pats ži-nau, lygiai tą patį, ką ir tu. Negyvenu, bet vegetuoju. Nes reikia. Dievas neleidžia pasi-traukti. Aš tikiu į Jį. Bet pra-šau Jo. Ir šiandien prašiau. Dieve, padaryk, kad aš išei-čiau. Bet Jis tyli, nors aš slap-tai viliojosi, kad mano prašy-mas bus išklaustas. Netikėsi, aš buvau bažnyčioje šiandien... "Viešpatie, prašau Tave". Tu gimei šiandien. Apkabink ma-ne savo silpnutėmis Kūdiki-o rankomis iš išnešk mane iš čia.

G. Ohlischlaeger

LAUKIAMOJO PASLAPTIS

John Thomas, transokeaninės Loyd kompanijos skyriaus direktorius, turi atskirą laukiama-jį, kaip kad ir pridera šios pasaulinės firmos aukštam valdininkui.

Šitas laukiamasis turi ypatingą paskirtį: tiesą pasakius, tai ne laukiamasis, o kambarys, kuriame stebimi būsimieji tarnautojai. Nes Thomas žino, kad žmones galima geriausiai pažinti tada, kai jie jaučiausi nekieno nestebimi. Prašytojai pasėdi laukiamajame ir nežino, kad direktorius stebi juos rafinuotos veidrodžių sistemos pagalba. Be to, jis girdi per nematomus mikrofonus jų pasikalbėjimus. Thomas visada stengiasi sudaryti tokias sąlygas, kad laukiamajame sėdėtų bent keli žmonės.

Be to, laukiamajame ant stalo guli krūvos laiškų ir bylų. Smalsūs ir nekukliūs prašytojai mėgsta juos paskaityti. Tada Thomas iš karto suvokia, kad tai žmonės, mėgstantieji visur kišti savo nosį — jais negalima pasitikėti.

John Thomas laukė šiandien jaunos gražios panelės, kurią jis pasirinko iš nemažo skaičiaus norinčių gauti asmeniškos sekretorės vietą. Liko tik bandymas laukiamajame.

Ant rašomojo stalo be laiškų ir bylų gulėjo dar madų žurnalai ir stora knyga su parašu "Transokeaninės Loyd kompanijos žinios". Milžiniškas veidrodys buvo įmontuotas į vieną laukiamąjį sieną ir vilioje viliojo moteris.

Bet Daisy Wilms, greitomis apsidairiusi, paėmė "Transokeaninės Loyd kompanijos žinias" ir ėmė skaityti. Ir ji uoliai skaitė iki ją pakvietė pas direktorių. Daisy gavo vietą...

Po poros mėnesių Thomui buvo aišku, kad šį kartą laukiamasis jį suklaidino. Daisy nieku nesidomėjo, buvo tinginė ir nerūpestinga. Thomas ją atleido ir... susižiedavo su ja.

Po vestuvių jis paaiškino jai laukiamąjį paskirtį ir pasakė, kad nesupranta, kaip čia tas laukiamasis galėjo jį suklaidinti.

— Aš tau paaiškinsiu, — pasakė Daisy, — aš dirbau Irving kompanijoje ir todėl viską žinojau... — Kas per Irving?

— Firma, įrengusi veidrodžių ir mikrofonų sistemą tavo laukiamajame. Vertė E. J.

Nusišypsok man ir pasakyk, kad man jau gana... Savo duoklę žemei jau esi atidavęs". Mat-tai, kokia trumpa buvo mano malda. Tačiau mažas Kūdikielis isakė man vežti. Ir vešiu, kol bus Jo tokia valia. Kol žemei būsiu reikalingas. Bet kodėl reikalingas?...

Sunkiai sudribo atgal kėdėn. Iš susijaudinimo sunkiai alsavo ir drebėjo, lyg karščio purtomas. Raminančiai paėmiau jį už rankos ir pulso.

— Nesijaudink per daug. Viskas susitvarkys, kaip nebūta. Pradėsi gyvenimą iš naujo. Visi turime gyvenime rūpesčių ir vargų, ir visiems atrodo, kad jų kančia didžiausia. Pagalvok apie Tą, kurio kančia lygi visos žmonijos kančiai. Vėl prisimink šiandien gimusių. Tą, kuris prakaituos Alyvų daržely krauju ir mirs ant kryžiaus... Aš padėsiu tau. Viskuo, kuo tik galiu. Kaip žmogus, draugas, gydytojas.

— Niekas man negali padėti. Tu juo labiau. Kam tos pastangos? Geriausia, grįžti, iš kur atėjus. Po kelių dienų vi-

ATRAMA

(Atkelta iš 1-mo spl.)

sai užmiršti šitą nemalonų su sitikimą.

— Nekalbėk taip. Verčiau man, kaip gydytojui, pasisakyk savo ligą. Nustatysime diagnozę ir duosime vaistų.

— Labai ilga ir sena liga. Tik dabar vystymasis kiek apstojęs... Įsisenėjusi liga ar žaizda nepagydoma.

— Neteisybė. Tik kai kada sunkiau.

— Tu nepažinojai mano sesers, Stasy?... Ką aš kalbu. Negalėjai pažinti. Ji mirė, būdama šešiolikos.

— Nepažinau.

— Atsimeni, tur būt, kad aš stovyklą vėliau atsiradau. Buvau Lietuvoje pasilikęs, kada atėjo žmonės, kryžių, tiesą ir žmogiškumą paneigdami... Kodėl, kodėl, aš pasitraukiau?...

Paskandino veidą delnuose, bet po trumpo minutės ryžtingai pakėlė galvą ir tęsė tolyn.

— Nekalbėsiu, kaip pasisekė prasmukti per sieną. Tas dabar nesvarbu. Svarbu, kad aš čia.

Buvau vyresnysis brolis ir globojau savo seserį. Angelė buvo ji vardu. Kas su ja susi-

tkdavo, vadindavo angelu. Ne, ne dėl vardo. Dėl būdo, Stasy. Visuomet visiems pirmutinė padėti, pirmutinė apraminti ir ašaras nubraukti. Niekad nemačiau jos supykusios. Niekad negirdėjau iš jos lūpų šurkštesnio žodžio ar pakelto balso. Šypsodavosi visiems ir visuomet. Ji buvo tokia šviesi, kaip ir jos banguoti šilkiniai plaukai, apgaubdami kiek pablyškusi veidą, kaip jos akys, kuriose niekas negalėjo nieko daugiau įžiūrėti, tik meilę. Gimnazijoje draugės nedrįsdavo krėsti mokytojams pokštų. Nes ją visi mylėjo. Mokytojai, draugės, draugai, savi ir svetimi. Žinoma, aš esu subjektyvus, bet jeigu paklaustum žmonių, ją pažinusių, netikiu ne iš vieno kitokio pasakymo. Tai buvo dar nespėjęs pražįsti pum puras, baurių rankų sutraiskintas.

Mes tikėjome, kad negrįš ir mūsų kraštą tie, savo raudonoms kojomis sutremę žmonių gyvenimą. Bet jie grįžo. Vieni bėgo nuo jų, kaip amaro, kiti pasilikę, nerizikuodami palikti savo gimto krašto ir prakaitu persunktos artojo žemės ar žilagalvės motinos, ar tikėdamiesi šviesesnės ateities. Bet kam aš apie tai pasakojau. Ir tu ir aš per gerai tą žinom.

Mūsų šeima, nelaimė, pasirinko antrąjį kelią. Frontui vos praūžus, mudu su tėvu sėdėjome klunelyje. Šaudymas buvo apsimęs, tik iš toliau kur - ne - kur lyg gandrų sukaldavo. Motina, ryte išėjusi į Skobniškis, matyt, pasilikę užfrontėje. Mūsų Angelė vaikštinėjo kur kieme ar troboje. Tėvas nerimaudamas dirstelėjo pro praturtą mažąsias dureles. Nustebusiu veidu pamokojo man. Šalia šulinio gulėjo kruvinas, sužeistas rusų kareivis, o Angelė ploję jo žaizdas ir raišius svarsiais drobinukais. Mudu priskubėjome artyn. Sesuo paaiškino, kaip, jei semiant vandeni, priešės svyrudamas ir paprašęs atsigerti. Greičiausiai, nuo išbėgusio kraujo buvo labai silpnas, nes tuoj sukriūęs vietoje, o ji perrišinėjusi peršautą pečių. Dabar reikią jam paruošti vietą paguldyti. Čia palikti, esą pavojinga, nes gali dar būti susišaudymų.

Mudu su tėvu vėl grįžome klunelėn, sužeistajam vietoje ieškoti. Nė minūtei nepraėjus, pasigirdo siaubingas sesers klyksmas. Sokom prie durų ir sustojome, kaip įkasti. Mažoji Angelė kovojo su dviem girtais įpautomis akimis raudonarmiečiais. Sužeistasis jiems kažką aiškino, mėgino kilti nuo žemės, tačiau visos pastangos buvo bergėdžios. Tėvas stipriai mane griebė už peties.

— Sūnau! — ramiai bet griežtai ištare. — Čia mano. Tavo — motina. Supratai? Palik tai man. Prižadi?

— Tėve... — Vaikė, klausyk, ką tavo tėvas tau sako. — Jo balsas buvo tylus, vos girdimas, bet pilnas didelės valios ir pasiryžimo. Griebė didžiulį kirvį, su kuriuo mes kelmus versdavom ir persizėgojo.

— Sūnau. Aišku tau? Tai žiūrėk man... Jei negrįšiu, motinai nesakyk. Supratai?

— Taip, tėve.

Šiurkštūs ūsai palietė mano kaktą. Tėvas dingo per šonines duris. Visa būtybe verčiau padėli seseriai, ir tik tėvo griežtas įpareigojimas, "motina - tavo", privertė valiai nusileisti. Mes iš pat augimo buvom pripratę su tėvo žodžiu skaityti.

Išplėtęs akis sekiau kiemą. Supratau, kad tėvas apeis aplink ir pasirodys už, prie šulinio augančio, ažuolo. Smilkiniuose tvinkėjojo, bejėgiškai spaudžiau pirštus į šlapius nuo prakaito delnus.

Mažas sesers kūnas dar kovojo, bet buvo matyti paskutinės pastangos. Už kelių žingsnių pamačiau tėvą. Iš kovojančių pusės jo negalėjo matyti, nes ji dengė patvorio suaugę krūmai.

Tik keli greiti šuoliai... Aš jau nestebėjau. Pats buvau kar tu ir pergyvenau su tėvu kar tu. Širdis mušė kalvio kūju. Smilkiniai veržėsi į šonus. Kvėpavimas kuone sustojo. Raumenys įtempti, lyg tigro, pasiruošusio puli savo auką. Paskutinis žingsnis. Kirvis pakilo. Dviejų sekundžių reikalas jį du kartu nuleisti.

Sutarškėjo keturi šūviai. Tėvas momentai sustojo vietoje ir kniubo žemėn. Kirvio ašmenys įsirėzė giliai pievon.

Sužeistasis karys buvo kiek pakilęs nuo žemės ir alkūne atsirėmęs. Iš sveikosios rankos iškrito pistoletas.

Tur būt, mečiau aukštyn, nes trenkiau galvą į kažką kietą, kaip vėliau paaiškėjo, į įkal-

lą akėtvirbalį, ir netekau sąmonės.

Kai atsigavau, jokio gyvo žmogaus kieme nebuvo matyti. Tik tėvas, kaip sukniubęs, gulėjo pašulenyje. Jis buvo miręs.

Kaip pamiršęs laksčiau po kiemą ir trobas, ieškodamas sesers. Iki užkimo šaukiauju vardu. Jokio atgarsio. Drebėdamas dirsteliau šulėnin. Dugnas buvo kaip ant delno aiškus. Jos nebuvo nė čia.

Beviltiškai atsisukau tvarto pusėn. Ji iš lėto žingsniavo ir mane su pintine rankoj. Sugriebiau ją glėbin ir iškalbėjau visus, atėjusius į galvą, ramimino žodžius. Nereagavo visiškai.

— Ar tu nežinai, kur Raibutė šimet visiukus peri? Ieškoju ant tvarto, bet neradau. O tėtė nieko nesako, — ramiai, vos ne linksmai, prabilo.

Įspraudžiau jos veidą tarp delnų ir išstebėjau akysna. Abejojimo nebuvo. Gražusis angelas, mano mieliausia sesutė, buvo išėjusi iš proto.

Ar pasakoti, kiek man pačiam trūko iki beprotybės?

Keletą dienų išgulėjau karštinėje ir klajodamas. Kaimynai globojo, kaip įmanydami.

Ir jį ir mane. Kada atsišpėkėjau, neatsitraukiau nuo vargšės Angelės nei dienomis nei naktimis. Doktorai gūščiojo pečiai ir nežadėjo jokios vilties. Ji tolydžio menkėjo, ir vieną dieną ją palaidojau Zvirgždų kapuose šalia tėvo.

Buvau pasinėšęs pas partizanus. Visa būtybe degiau: keršinti. Tačiau paskutiniai tėvo žodžiai "motina - tavo" mane įpareigojo, ir, štai, iš kaimynų ir pasienyje gyvenančio dėdės patyriau apie mamos pasitraukimą su jos pussesere į vakarus. Kartu su begaline vežimų vilkstipe.

Atsiradau Vokietijoje. Karas, sako, baigėsi. Tik ne man. Ir ne mums. Patekęs stovyklon, keletą mėnesių ieškojau be tikslo, tik vieną vakarą sutikau, pripuolamai pravažiuojantį motinos pusseserės vyrą. Viskas buvo aišku. Tik jis vienas likęs gyvas, kai bomba kritė ant kelio į besitraukiančią vilkstipę. Nes tuo momentu buvęs nulipęs nuo vežimo ir pajėgęs į pievą. Jo žmona, abu vaikai ir mano motina tapo sudraskyti į gabalėlius. Visi žuvę bendram kape palaidoti.

Pranas kalbėjo per nelyg jau šaltai, ir aš prisibijojau staigėsnės reakcijos. Jis įsipylė dar vieną stiklą ir užsidėgė užgesusį cigarą.

— Pažinai mane stovyklon. Jūs mane vadinote geru sportininku, tinkamu kompanijai asmeniui. Vieno jūs nežinojote, kad iš metų į metus mano naktys, persunktos haliucinacijomis, buvo mano kančia. Šimtus kartų mačiau seserį, su pintinėle rankoj, sudraskytais rūbeliais ir sutaršytomis plaukais, artėjančią prie mano lovos. Šimtus kartų tėvo kirvis krito ant mano... ne, ne ant anų, galvos. Ir vieną žydingą pavasario vakarą pamačiau ją. Panašią į Angelę, kaip du vandens lašai. Susipažinome ir susidraugavome. Aš jai atvėriau visą savo sielą. Ir dabar tikiu jos nemeluotą nuosirdumu. Ji glostydavo mano plaukus, sakydavo, kad viskas pasitaisys. Mes nieko nekalbėjome apie meilę. Ir nereikėjo. Net ir nedrįsau užsiminti, nors gerai žinojau, jį mylėj. Sekdavau ją, bet niekad nemačiau su vyru vienos. Man to buvo gana. Mudviejų susitikimai taip ir pasiliko draugiškumo ribose. Kol ji išvažiavo į Ameriką. Vyliausi, po kelių mėnesių pats pasekti paskui, o tada... Trumpai, tikėjau į nepasakytą žodį.

Pasikeitėme keliais laiškais. Jos rašytuose sakiniuose išskaičiau tą pačią šilumą ir supratimą. Ir staiga nutrūko. Ir savo tris rašytus laiškus negavau atsakymo. Kiti grįžo at-

gal. Adresatas išsikėlęs...

Po metų atvažiavau į tą patį miestą. Jos nebuvo. Trumpai pagyvenusi, išvažiavusi kitur. Pagaliau, aš ją radau. Radau ištekėjusią moterį, ir jau kūdikiu laukiančią. Mėginau jos nepastebėti. Ir pačiam nesirodyti. Ot, kai kada, norėdamas pasikankinti, slapta, kaip vaigis, laukdavau prie jos durų. Ji manęs tikrai niekad nematė.

Tai smerk dabar mane, jei gali. Dabartinis mano vedamas gyvenimas sutraukė ryšius su viskuo. Aš negalvoju ir nenoriu galvoti. O pas mus galvojimo nėra. Ką aš sakau. Yra. Didelis galvojimas. Tik jis žudomas mūsų pačių rankomis.

— Nėra jau taip labai blogai, kaip tu įsivaizduoji. — Pats supratau, kad mano atsakymas nėra nuoširdus. Bet ką galėjau daryti? — Ne viena moteris pasauly. Laikas gydo didžiausias žaizdas. Mes visi tų žaizdų kupini.

— Banalu. Labai banalu. Kažin, jei kas tau pasakytų: atsižadėk savo žmonos ir susirask kitą. Moterų yra. Ką tu jį tai atsakytum?

— Žmona yra vienas dalykas, o mergina, kurią tu myli, kitas. Ji nėra suvaržyta, pasirinkti vyrą, už kurio norėtum teikti.

— Nesupratai. Čia ne mergaitė ar žmona. Čia viso gyvenimo atrama. Ta atrama nebūtinai turi būti moteris. Gali būti net ne žmogus. Tik aplinka ar įvykis.

— Tu prieštarauji pats sau, mano mielas. Tiek to. Metas tau baigti, ką esi pradėjęs. Kaip sakiau, tau viską padarysiu, ką galiu. Tavo prisikėlimas bus tavo atrama.

Atsistojo. Veidas paraudo.

— Juokas! Viskas juokas! Cha, cha, cha...

Užsivertė butelį ir išgėrė paskutinį gurkšnį.

— Štai, kas buvo mano at-

rama! Prisikėlimas... Duok tyli? Lygiai, kaip ji man gyvenime atrama, taip ir tau. Ar aš tave galėčiau įtikinti, kad moterų daug? Bet Kunigundos nėra. Visą man pažadėjai, kad aš, anot tavęs, prisikėčiau... Tai dabar ir vykdyk savo pažadą. Tark jai, kad eity atiduok man Kunigundą. Ko

(Tęsinys 4-me pusl.)

Linksmų Kalėdų švenčių ir laimingų Naujų Metų linkiu visiems savo kostumeriams ir draugams

K. JAKUS

Siuvėjas ir valytojas moteriškų ir vyriškų drabužių

10302 S. Michigan Ave. Chicago 28, Ill.
Phone Pullman 5-1168. Res. WA 8-5661

Linksmų Kalėdų ir laimingų Naujų Metų visiems draugams ir kostumeriams linki

MACKE REALTY CO.

K. J. MACIUKAS

2549 West 71st St. Tel.: PProspect 6-3140

VISIEMS MŪSŲ KLIENTAMS
LINKIME

LINKSMŲ KALĖDŲ IR
LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ

COSMOS PARCELS EXPRESS Corp.

I R
COSMOS TRAVEL BUREAU, Inc.

45 West 45th St., New York 36, N. Y.

Linksmų Kalėdų ir laimingų Naujų Metų linkim visiems savo kostumeriam ir draugam

GLOBE PARCEL SERVICE, INC.

Siunčiame siuntinius į visus kraštus su iš anksto apmokėtais muitais.

TED KUCZEWSKI
FRontier 6-6399

4102 Archer Ave.
Chicago 32, Ill.

Linksmų Kalėdų švenčių ir laimingų Naujų Metų

linkime visiems savo kostumeriams ir draugams

BRIDGEPORT TAP
MR. AND MRS. GINTILAS

3503½ So. Halsted St. Tel.: YArds 7-3692

LINKSMŲ KALĖDŲ IR
LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ
linki visiems lietuviams

I. J. BRUZAS

IGGIE'S SPORTSMAN'S BAR AND RESORT

R. 1, Box 211, Rhinelander, Wis.

Iš reto žvaigždėta padange aukštai
Didingai prabilo Kalėdų varpai.
Ir girai kiekvienas, kam liūdo širdis,
Kad užgimė Meilė, prašvito naktis.

— Putinas

LINKSMŲ KALĖDŲ IR
LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ
DRAUGAMS IR PAŽĪSTAMIEMS

Mrs. Stanley P. Mažeika

ir

Mr. and Mrs. John G. Evans

(EVANAUSKAS)

LINKSMŲ KALĖDŲ VISIEMS LINKI
UNIVERSAL SAVINGS AND LOAN ASSOCIATION
DIREKTORIAI IR VALDYBA

UNIVERSAL SAVINGS
& LOAN ASSOCIATION

1800 SO. HALSTED STREET

CHICAGO 8, ILLINOIS

Telefonas: HAYmarket 1-2028

LINKSMŲ KALĖDŲ

AL. VAITIS

NAUJIENOS BOLSEVIKAMS
YRA RAKŠTIS JU AKYSE

TAIKA IR RAMYBĖ ŽEMĖJE GEROS VALIOS ŽMONĖMS

Kalėdiniai apmąstymai apie SSSR ir JAV
ginklavimosi lenktynes

Pora savaitių prieš Kalėdas Sovietų Rusija ir Jungtinės Valstybės paskelbė savo padidintus ginklavimosi biudžetus ateinantiems metams, viena kita kaltindamos dėl didėjančių išlaidų. Kiek šiuo metu išleidžiama naikinimo ir žudymo mašinerijai didinti, tikslius skaičius sunku gauti, bet Associated Press dar praėjusią žiemą, prieš Berlyno krizę ikasiant, apskaičiavo, kad jau tada pasaulis ginklavimuisi išleido po \$14,000,000 kas valandą dieną iš dienos per metus. Nuo to laiko Rusija ir Amerika į savo karines programas įpylė dar daugiau milijonų. Abidvi šios šalys, pasak A. P., drauge išleido militarizmui 73 nuošimčius viso pasaulio išlaidų — apie 88 bilijonus dol. per vienus metus. Ateinantiems metams ta abiejų šalių suma busianti arčiau \$98.5 bilijonų...

Tatai išeina po daugiau kaip \$40 kasmet kiekvienai gyvai galvai visame pasaulyje gyvenančių žmonių!

Jei tuos pinigus, dabar išleidžiamus neproduktingiems destrukcijos dalykams, būtų galima panaudoti taikos reikalams, tada esą:

1.2 bilijono žmonių žemėje, kurių metinės pajamos tėra mažiau kaip \$100, gautų po daugiau kaip dvigubai; 240,000,000 šeimų neišvystytuose kraštuose gautų sau namus, nes daugelyje tokių kraštų medžiagą namams pasistatyti galima pirkintis už \$500; alkanieji visame pasaulyje gautų daugiau maisto, sergantieji visur gautų geresnę medicinos globą; ir jei būtų galima visiškai sustabdyti ginklavimosi lenktynes — kuo patys autoriai neiki — tada daugiau kaip 15 milijonų vyrų, dabar apmokomų kaip

užmesti žmogų, galėtų savo energijas panaudoti taikingos statybos reikalams. Kiti milijonai žmonių, kurie šiuo metu dieną naktį dirba, kaldami vis baisesnius ginklus, galėtų pradėti naudingų dalykų produkciją. Kiek tokių žmonių šiuo metu dirba ginklų pramonėje, sunku apskaičiuoti, bet yra žinoma, kad vienam kareiviui aprengti reikalinga keturi darbininkai, tai išeina, kad mažiausiai 60 milijonų žmonių dirba nenaudingą, prašaištingą darbą, o galėtų dirbti naudingą ir konstruktyvų darbą. Be to, tūkstančiai universitetuose ir laboratorijose visame pasaulyje mokslininkų, kurie šiuo metu savo smegenis džiovina išgalvodami ir išraddami vis baisesnes žmonių naikinimo priemones, galėtų savo talentus ir mokslą sunaudoti žmonių rasės mitybos, higienos, sveikatos labui, kovai su vargu, ligomis ir kitiems žmonių naudingiems tikslams.

Gražiausiai visą tą dalyką nusakė Jungtinių Valstybių prezidentas Kennedy praėjusį rugsėjo mėnesį savo kalboje Jungtinėms Tautoms:

„Vien tik buvimas tokių modernių ginklų — dešimt milijonų karų stipresnių negu pasaulis iki šiol yra matęs, tik minučių atstumu nuo visokių tikinčių visoje žemėje — yra pasibaisėjimo, ir nesantaikos, ir nepasitikėjimo šaltinis...“

„Žmonės nebegali pretenduoti, kad nusiginklavimo klausimas yra silpnumo ženklas — nes ginklavimosi lenktynėms šuoliais didėjant, juo tautos ginklai daugėja, juo jos saugumas mažėja... Padarykime paliaubas terorui. Siekime taikos palaimos.“

„Ir kaip mes kūrėme tarptautinę priemonę taikai išlaikyti, taip dabar vieningai griaukime nacionalines ka-

riaujamasias jėgas.“
Pasaulis klausėsi ir rankomis plojo, bet ginklavimosi lenktynės toliau vyko...
J. Pr.

SKAITYK KASDIEN NAUJIENAS IR TERNYK SKILTIS

Lietuviai taipgi perka ir parduoda ir progas su...
NAUJIENAS

Linksmų Kalėdų švenčių
ir laimingų Naujų Metų
linki savo draugams

J. A. KRUKAS

Linksmų Kalėdų ir Laimingų Naujų Metų
linkime mūsų visiems kostumeriams ir draugams

STANLEY LITWINAS, PRESIDENT

Carr-Moody Lumber Co.

3039 SO. HALSTED STREET

TEL. Victory 2-1272

PETER P. KEZON
Executive officer

LINKSMŲ KALĖDŲ ŠVENČIŲ

Linkime Visiems Savo Kostumeriams,
Draugams ir Visiems Lietuviams

VALDYBA IR DIREKTORIAI

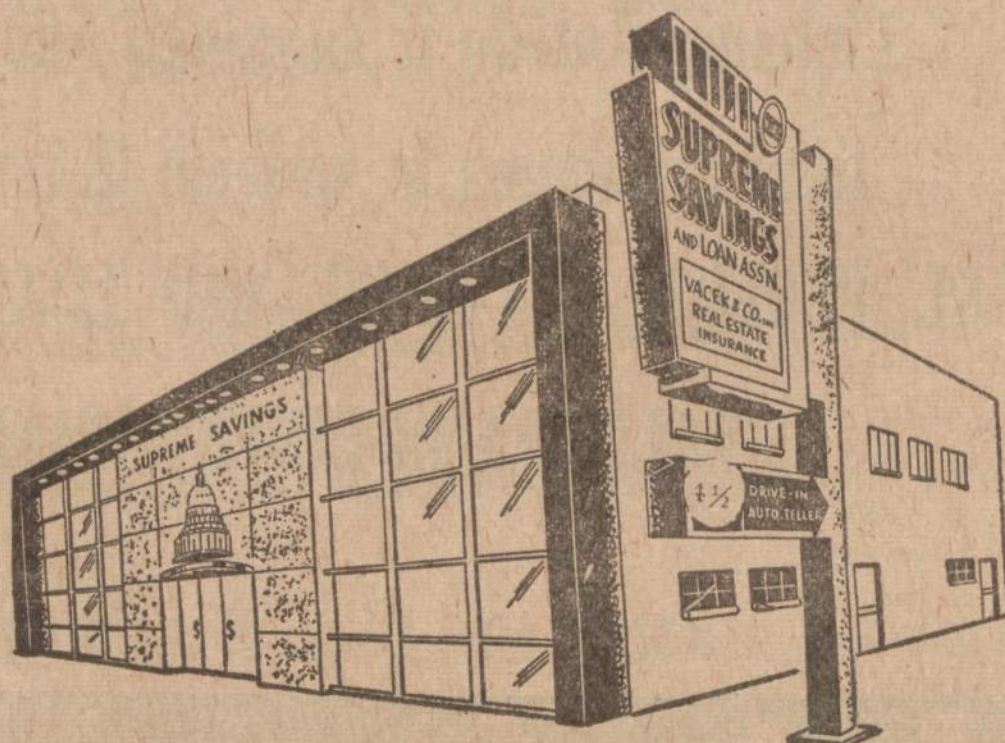

4 ¹/₂ %
metams

DABAR
MOKAMI
DIVIDENDAI

New Hours

Monday, Thurs.,
Friday
9 AM to 8 PM
Tuesday 9 A M
to 5 PM
Wednesday, Sat.
9 AM to 12 noon

SUPREME SAVINGS and LOAN ASSOCIATION

1751 West 47th Street

Phone YArds 7-3895

TURTAS VIRŠ \$29,000,000.00

LINKSMŲ KALĖDŲ IR LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ LINKIME DRAUGAMS IR VISIEMS LIETUVIAMS

O'Malley & McKay, Inc.

GENERAL INSURANCE AGENTS

Reikalaukit savo atstovo arba brokerio apdrausti savo namą, rakandus arba kitokias brangenybes mūsų įstaigoje. Mes esame Pirmos Rūšies nariai The Chicago Board of Underwriters.

222 West Adams Street

Telephone CENTral 6-5206

Room 800

MŪSŲ ŽINGSNIAI

Leidžia Santara ir Sambi Šviesa Chicagoje.
Redaguoja Rita Kavolienė
Medžiagą siųsti: 622 Nicholas St., Defiance, Ohio

4 METAI

NR. 37 (152)

PAS FRANCO PRISLĖGTUOSIUS

Vos tik peržengus sieną tarp Prancūzijos ir Ispanijos, pasirodo skirtumai — Ispanijoje žmonės daug labiau apskurę ir nuskrete, namai labiau nutriušę ir daug kur reikalingi dažų bei šiaip visokio taisyimo, keliai prastesni ir labiau krato, ir gatvėse žymiai mažiau automobilių (užtat daugiau dviračių). Plentuose motociklai, skuteriai, dviračiai ir mulais bei jaučiais traukiami dviejų ratų vežimai (būdinga, kad tokių keturračių ūkinį vežimą, kaip Lietuvos, ten nevartojama) dominuoja judėjimą — krašte automobilių labai mažai, ir iš jų didesnę pusę sudaro sunkvežimiai ir autobusai, o ne lengvosios mašinos. Neretai tenka, net ant pačių svarbiausių plentų, užklupti kaimenę avių arba juodų ūkų, varomų pačiu plento viduriu! Plentai — jeigu nauji, tai dar gerame stovyje, bet per senesnius važiuojant —

krato kaip ant kokios skalbimo lentos. Daug kur vyksta kelio taisyimo darbai, ir ten eismas būna nukreiptas į nepaprastai ilgus — net keletos kilometrų ilgumo — aplankas, kurių grindinys toks blogas, kad mašina važiuoti begalima vos žinginės greičiu. Dėl to aplankų gausumo ir dėl visų tų gyvulių bandų ant plentų, automobilistas Ispanijoje ne daug tegali tikėtis per dieną nuvažiuoti.

Dar kas keleiviniui į akis krenta — tai gausumas musių, policijos ir batų valytojų. Policijos čia esama kelių rūšių: be pilkai uniformuotos miesto policijos ir žaliai uniformuotos plentų policijos ant motociklų, miestuose dar užtinkama juodom kelnėm, baltu švarku ir baltu saulės šalmu apsitaisiusi policija, kurios vienintelė paskirtis yra tvarkyti gatvių judėjimą, ir labai įdomi tokia pusiau polici-

ja, pusiau kariuomenė, vadinama Guardia Civil. Tie gvardiečiai dėvi žalias uniformas, ir avi gremzdžiškais auliniais batais („štyfeliais“), ginkuoti šautuvais ir durtuvais — atrodo daugiau kaip kareiviai negu policininkai, tiksliai vietoj šalmo ar kepurės nešioja kažkokį labai juokingos išvaizdos juodą skrybėlę, kurios forma man kažkur matyta viename Reñesanso tapinyje. Juos galima užtikti bežygiuojančius išilgai plentų, arba paplentės medžių paunksniuose bestoviuojančius, ir visada poromis — vienas vienoj plento pusėj, kitas — kitoj. Kokia jų funkcija — taip ir neišsiaiškinau; tik dažnai juos mačiau susistabdant ir tikrinant sunkvežimius. Mane irgi buvo porą sykų sustabdę ir paprašę pasportą parodyti, bet šiaip daugiau nieko nereikalavo.

Vienas kitas žodis apie stalybą. Visų pirma, niekur nerasi medinių pastatų — visi namai mūriniai ir iš lauko tinkuoti, o tinkas nukalkintas pastelinėmis spalvomis: gelsvai, pilkšvai, rusvai, bet dažniausiai — baltai. Daug kur matosi mažieji balkonėliai, durų platumo ir nuo sienos tik per pedą teišsikišę. Visi gyvenamųjų butų langai aprūpinti langinėmis, kurios dienos metu uždamos tam, kad saulės namo vidaus neįkaitintų. Senesniuose miestų kvartaluose dažnai galima užtikti grotus iš langų lauko pusės — namai išrodo tarsi kalėjimai. Bet įdomiausias ispaniškos statybos bruožas — tai „patio“: tai yra maži, uždari kiemukai, dažnai tik vidutinio kambario didumo, iš kurių galima įeiti į beveik visus to buto kambarius (jeigu namas savo plane turi daugiau negu vieną butą, tai jų patio yra tiek, kiek pirmajame aukšte butų). Jei namas yra keliaaukštis, tuomet kiekvienas aukštas turi savo balkoną, išeinantį į patio pusę ir apėinantį visą patio periferiją; į tą tad balkoną išeina visos to aukšto kambarių durys. Iš viršaus patio'iai būna pridengti stikliniais stogais, kurie dienos metu sandariai atitveria lauko orą nuo vidaus, bet kurie nakties metu yra dalinai atidarami tam, kad per atvirus kambarių langus gautųsi dūmtraukinio pobūdžio oro srovė, privildandanti namą vėsiu nakties oru. Patio viduryje dažnai būna įtaisyti fontaneliai su gelių lisyčėmis, o likusioji dalis grįsta plytelėmis. Neturtingesniuose namuose, kur trūksta fontanų, būna padėti bent puodai su augančiomis gelėmis bei palmėmis. Netrūksta ten ir faunos — pasieniais kabo narveliai su kanarėlėmis ir papūgomis, burkuoja laisvai skraidą balandžiai, o ant žemės slampinėja katės. Kadangi per dieno vidžio kairią patio yra pati vėsiusia namo dalis, tai joms sietos metu pasnausti ir susirenka visi namo gyventojai.

Neskaitant architektūrinių perlų (kurių gan nemaža kiekviena didesniame mieste), Ispanijos miestai gero vaizdo neduoda. Labai daug tinko, kalkių ir dažų reikėtų pridėti, kad namai iš lauko švariai ir tvarkingai atrodytų. Nors gatvėse popiergalių ir šiaip kitokių šiukšlių pakėniamai ne daug, bet jos visos nesvietiškos, dulkinos, nežiūrint kuo jos grįstos bebūtų. Dulksės, karsės, spiečiai musių ir daugybė benamių šunų ir kačių, perkariusiais pilvais ir galiais žvilgsniais — visa tai mašina turizmo po Ispaniją džiaugsmą. Tačiau miestų viduryje esą parkai, alėjos ir aikštė centre įrengti klombai yra pasigėrėtinio grožio ir pavyzdiniai prižiūrėti — tai vienas dalykas, kuriame JAV-ių miestų planuotojai galėtų daug pasimokyti.

Jei kas gali pakelti Čikagos

arba New Yorko Karščių Bangas, tas lengvai perneštų ir Ispanijos vasaras. Nors dieną ir būna pasiutusiai karšta (virš 90 F.), bet dėl oro sausumo naktimis atvėsta iki tiek, kad miegoti galima ir be kambarynių vėsintuvų pagalbos.

Ispanijos gamta nepaprastai įvairi — pvz. JAV-se niekur tokio įvairumo tokiame mažame plote nerasi. Čia galima užtikti į Alpes panašų raukšlėkalnių, duonos kepalų formos kalnų, plokščiakalnių su giliai išgraužtomis upių vagomis — tarpekliais (ang. canyon), ir upių slėniuose — tobulų lygumų; smėlio pliažų, žvyro pliažų, pakrančių, kur smėlio paplūdimys nusagstytas uolų iškyšuliais, ir visiškai stagių uolinių krantų, kur kalnai liesiai iš jūros kyla. Daug matyti tokių upių, kurių vaga varšaros sausmečiu visiškai, iki dulkejimo išdžiūsta, arba bent iš kelių metrų gylio (lietmečiu) srovės tampa mažyčiu, lengvai perbrendamu upeliu. Žemė visur atrodo labai akmenėta ir žvyruota, ir sausa kaip parakas — daugumoj vietų te tinkama tik ganykloms ir todėl apaugusi šurkščia, kuokštine žole, spygliuotais krūmokšniais ir Viduržemio Jūros pušaitėm bei kadugiais — tokios sodrios, žalios ir švelnios žolės, kaip Lietuvos pievose, te teko matyti tik ryžių palaukėse. Per dvi savaites keliavimo po Ispaniją neteko matyti to, ką galima būtų tikru mišku pavadinti. Kur drėgnės medžiams pakaktų, ten žemė intensyviai dirbama, o pačiuose pašlaitės irgi per daug sausos, kad jose krūmokšniai ir kaip reikiant medžius išaugti galėtų. Todėl pilnaūgiai medžiai matosi tik pakelėse, parkuose ir prie sodybių, arba nedideliais gojeliais kur nors prie kalnų apeliu.

Jeigu miškų stinga, tai sodų visur pilna — atrodo, kad jų bendras plotas daug didesnis, negu ariamos žemės. Daugiausia matomi sausrų ir nederlingas dirvas pakelių alyvmedžiai ir apelsinmedžiai, o pačiuose krašto pietuose užėmami ištiesi datulių palmių miškai. Kur žemė bent kiek laistoma (visur upių slėniuose galima matyti išilgai plentų išvestus cementinius drėkinimo latakus — akvaduktus — ir senoviškus, arkliais varomus vandens rūtus, kuriais vanduo iš šulinių semiamas ir liejamas į tuos akvaduktus), ten dera kviečiai, kukurūzai, medvilnė, pomidorai ir visa eibė man nepažįstamų daržovių. Viduržemio pakrančių lygumose išvydau dar man iki tol nematytą vaizdą — ryžių laukus, kur birželio mėnesį sprindžio aukštumo, į viksvas panašūs, augalai stypsojo iš drėgno rusvo dumblo. Bet didžiausia ploto dalis yra nedirbama žemė — kalvotos stepės ir bumedžiai, puspikliai kalnai, kuriuose suaugę piešmenys su šunų pagelba gano bandas avių ir juodų bei rudų ožkų. Raitų „kaubojų“ niekur nemačiau, ir karvių besiganant taip pat ne, nors tikrai žinau, kad tame krašte karvės auginamos — iš kur gi rasis tie arenai paskirti buliai?

Bendrai paėmus, Ispanijoje vienkiemį mažai tesimato — ūkininkai gyvena kaimuose, kurių pagrindinę gatvę dažnai sudaro per kaimą einas plentas (net ir svarbieji plentai kerta kaimus, o ne juos iš šono aplenkia). Kaimai dažniausiai susideda iš vienos gatvės, kuri esti ne kas kita, kaip per kaimą einančio vieškelio dalis, ir visos virtinės namų, šonais atkreiptų į gatvės pusę ir savo galais sulipsusių į vieną ilgą pastatą, kuriame atskirų šeiminių namų galima išskirti tik į stogus ir langų stilių išžiūrėjus. Taigi po tokį vieną „pastatą“ randame abiejose kelio pusėse; o prastojoj to „pastato“ pusėj randasi jaujos

ATKELTA

(Atkelta iš 2-ro psl.)
pas valkata ir jį išgelbėtu...
Cha, cha...
Aš buvau visai priblokštas. Per daug ir per staigiai, kad galėčiau ką atsakyti. Norėjau tarti žodžius, bet jie lūpose susirakino. Sqnarius tyg kas surišo.
— Turi dabar. Pats kaltas. Tave atpažinau tik tada, kai tu atsistojai prie lango. Pirma

ir keistos išvaizdos žemi (maždaug iki pažastų aukštumo), plokščiaastogiai tvartai ožkoms, avims ir kiaulėms. Beveik be išimties visi ūkio pastatai, lygiai kaip ir miestų namai, yra mūriniai, dažnai netinkuoti (todėl ir matyti, kad jie iš menkai tašytų akmenų ir molio pastatyti), ir jų stogai dengti Viduržemio Jūros sričiai charakteringomis riestinėmis stiegėmis (čerpėmis). Stogai, kaip kaimuose taip ir miestuose yra labai slėni, bet su aiškiu kraigu. Ispaniškuose kaimuose iš gatvės pusės nėra nei medžių, nei žolynėlių, nei gelių lisyčių — tik dulkinos žemės ruožas tarp plento grindinio ir namų sienos — na, ir dulka plokščiai su kiekviena mašinos pravažavimu arba kaimenės praėjimu. Ir dar vienas charakteringas bruožas — tai bendras viso kaimo šuliny (dažniausiai artezinio pobūdžio): iš vamzdgalio akmeniniame stulpe be paliovos liejasi vanduo, krisdamas į didžiulį akmeninį lovį, kuriame vyksta skalbimas ir iš kurio visas vandens perteklius akveduktu neteka laukų padrekinimui. Geriamo prisileisti tiesiog iš vamzdžio (ne, iš lovio mulinų pamazgų pasisemti!) atei-na bobulės su kibirais, arba dar dažniau — su specialiais vandenini neši moliniais ąso-

(Nukelta į 5-tą psl.)

reikalingi buvo — b'gti. Bet jeigu tu būtum vijesis mane? Zaibiskai nutariau pasiduoti, bet niekad negalvojau tau pasakyti to... Dabar? Nori padėti? Duok man pinigų... Man reikia pinigų.

Automatiškai išsitraukiau iš kišenės piniginę ir išėmiau visus buvusius dolerius. Pratiešiau jam drebančią ranką. Pranas juos paniekinančiai paėmė

ir atsikuko prie šilimo durų. — Pigi tavo žmona. Už ke-lias desimtines išsipirkau. Ar ji tau tik tiek verta? — vedė jau tarpdury stovėdama. Trenkė pinigų žemėn. — Keturis dolerius pasilikau. Uždirbti pinigai. Ar iš tavęs ar iš ko kito.

Dury trinktelėjo. Ateivis dingo tamsoje ir mirgančiose reklamose.

Linksmų Kalėdų ir laimingų Naujų Metų linkime mūsų klientams ir draugams

MARQUETTE FOOD DELICATESSEN

VIKTORAS IR EUGENIJA BACINSKAI

2943 W. 71st Street

Linksmų Kalėdų švenčių ir laimingų Naujų Metų linki savo nariams, jų šeimoms, ir visiems Chicagos, ypač Marquette Parko lietuviams, kuriuos tikimės matyti savo eilėse

Marquette Parko Namų Savininkų Organizacija

JUOZAS SKEIVYS, pirmininkas
KAZYS MALONIS, išdmininkas
PETRAS YASUS, išdmininkas
VLADAS KONSTANTINAVIČIUS, fin. sekretorius

LITHUANIAN NATIONAL DEMOCRATIC CLUB

sveikina visus savo narius ir visus geros valios lietuvius su Žiemos Šventėmis ir su Naujais Metais

K. ALEKSIUNAS, pirm., 3338 W. 63rd St., tel. HE 4-3926
K. LEVICIENĖ, vicepirm., 3321 S. Emerald, YA 7-1341
ANNA RADZIUS, nut. rašt., 3938 W. 63 PL, PO 7-4749
ANNA TRAKEN, fin. rašt., 4208 S. Maplewood, YA 7-1031
S. GALZIN, išdmininkas, 857 W. 50th St. BO 8-4514
P. BUTKUS, kontr. rašt., 4129 S. Sacramento, CL 4-1974

Laimingų Naujųjų Metų!

Utenos Apskritis Draugiškas Klubas

sveikina Naujienas su Kalėdomis ir Naujais 1962 metais

Pirmininkas JUOZAS BALIČAS
Vicepirm PETRONELE SULZ
Prot. rašt. VINCAS YUSKA
Fin. raštinnikė BERNICE ZEMGULIS
Izdininkas JUOZAS JUSEVICIUS
Izdó glob. EDWARD STOCHIRA
Maršalka J. BUROKAS

Linkime Naujienoms gyvuoti ilgiausius metus ir auklėjant šviesti lietuvius kultūriškai!

Linksmų Kalėdų ir laimingų Naujų Metų linki draugams ir visiems lietuviams

MUTUAL FEDERAL SAVINGS AND LOAN ASSOCIATION

VALDYBA IR DIREKTORIAI

Mutual FEDERAL Savings

CHARTERED AND SUPERVISED BY THE UNITED STATES GOVERNMENT

2202 West Cermak Road Chicago 8, Ill
Phone: Virginia 7-7747

“PLANINGAS TAUPYMAS MOKA GERUS DIVIDENDUS”

MŪSŲ ŽINGSNIAI

(Atkelta iš 4-to psl.)

čiais, nešamais ant kulšies pasirėmus ir po pažastim pasidrukus.

Ispaniški pusryčiai yra lygiai tokie pat, kaip ir pranciūziški — kava, balta duona, sviestas ir persikų marmela-

das. Pietūs valgomi tarp 1-os ir 4-tos valandos, t. y. sietos metu (taip ispanai vadina tą savo ilgą pietų pertrauką), o vakarienė — tarp 9-los val. ir vidurnakčio. Svetimšalių keičėjų dažnai gali erzinti tas faktas, kad beveik visi net ir gerieji restoranai (jau nekalbant apie mažas, turistų nesitikin-

čias valgyklas) valgi servuoja ne ištaisai, bet kurio dienos metu, o labai tvirtai nusistovėjusia tvarka: pusryčiai duodami iki 10 valandos, pietūs — ne anksčiau kaip 2:30 ir vakarienė — pradėdant 8:30. O tarp tų trijų valgymo perijodų restoranuose nieko užkasti negausi — tik išgerti kavos, alaus, vyno arko kitko. Mat, visi restoranai turi viduje barą, o ant saligatvio — išdėstytas kėdes ir staliukus, kurie kiekvieno dienos laiku apgulti žmonių, ką nors sriubėjančių ir būtinai į gatvės pusę bevėpsančių. Restoranų vidus prisipildo tik valgymo metu — šiaip jis tuščias, nes visi girsnojančieji būtinai sėdi „saligatvio kavinėje“. Gi pietavimo arba vakarieniavimo metu valgis paduodamas tik viduje — ant saligatvio staliukų jį išnešti yra uždrausta.

Jeigu kas nori užkasti ne sietos ir ne vakarienės metu, tas gali užsukti į taip vadinamas „kavines“, kuriuose už baro šalia visokio nūgėrimo dar galima gauti didesnę arba mažesnę pasirinkimą šaltos užkandos: bulkučių, dešrų, sūrių, rūkylo kumpio ir pietietiška paruoštos žuvies bei visokių kitokių jūrinių faunos atstovų — aštriu, gėdučių, aštuonkojų, holoturijų. Tose kavinėse dažniausiai nėra kur atsistoti — viską reikia prie baro stovint suryti. Užtai ir pigumas ten neišpasakytas, nors ir nemanau, kad daug kas iš turistų į tokias landynes eina, nes jose siaubingai nešvaru — pilna musių, apie kojas trinasi išbadėję šunys ir katės (kurios, kiek tik galimybė leidžia, ir ant baro viršaus pavaišksto), ant grindų pabarstose piūvenose pūva maisto likučiai; padavėjai murzinais baltaspalviais švarkais ir baisiai juodomis panagėmis — ir bjaurybės visą tu paduodamą maistą būtinai pristais ima!

Ispanai, lygiai kaip ir pranciūzai, prie valgio išmaukia po butelį stalinio vyno. Ir kas mane labai nustebino — alus labai populiarus net ir pas ispanus. Daugumas jo yra importuota, nes ispanai miežių tam tikslui neaugina. Kaip žmonės, ispanai man pasirodė gana malonūs, ir visuomet labai mandagūs. Gatvėje užklausti informaciją, jie labai uoliai ir ilgai aiškina, kartais net ir pavedėti pasisūlo. Bet kita jų ypatybė labai nepatiko — tai, lietuvių akimis žiūrint, per didelis triukšmingumas. Po tos savo ilgos ir vėlyvos vakarienės jie dar ilgai neina gulti — sėdėdama saligatvių kavinėse, traukiasi gatvėmis, ir visą laiką garsiai sūkauja, klega, švilpia ir dainuoja, pypina automobilių ir motociklų signalais, leidžia radijams ir patelefonams kriokti, kiek tik aparatas iškerta. Ir taip toks košmaras tęsiasi maždaug iki 2-os val. nakties. Kada ir kiek tie vietiniai miega, neturiu supratimo, bet atrodo, kad vidutiniškai ispanui (taip kaip ir Napoleonui) užtenka keturių valandų snūstelėjimo, nes 6-tą valandą prasideda rytmetinis bruzdėjimas. Iš viso, jie atrodo gatviniais žmonėmis, namuose daug laiko praleisti nemėgstą — po stogu suleisti tik miegoti ir sietą praleisti. Sietos metu gatvės žymiai aptūstėja, nes, viena — visi valgo ir pokaičio nūnūsta, o antra — visos krautuvės ir įstaigos trims valandoms uždaromos. O turistai pikčiausia, kad tos sietos prisilaiko net ir turistinės atrakcijos — tokios, į kurias einant reikią pinigą mokėti.

I pietus nuo Madrido prasideda elgetaujančių vaikų zona — neįsivaizduojamai apdriškę vaikai, dažnai akli, luošj ar dar kitaip deformuoti, prie turistų pristoję įkyriai zyžia, prašydami pinigų arba cigarečių (kurias gavę, patys

BIRUTĖS KAPAS PALANGOJE

(“Vakarai”, 1937 m. liepos 24 d. Nr. 169/472)

Nedaug šiandien berasime tokių žmonių, kurie nebūtų matę arba nors girdėję apie tą visų branginamąjį Lietuvos pajūrį, Palangoje, Birutės garbei supiltą kalną.

Šimtmetinių pušų vainikas apšaučia jo viršų, nuo kurio atsiveria labai gražus reginys į jūrą. O vėjo švilpimas, bangų pliaukšimas ir pušų ošimas sudaro labai darnią didingą ir slėpinių pilną harmoniją.

Keturioliktoje šimtmečio, lietuvių tautos nepriklausomybės ir garbės laikais, Zemaičiuose, Palangos apylinkėje, gyveno Lietuvos bajoras, vardu Vidimantas, Jaunutis ir graži, kaip pavasario gėlė, jojo dukterė Birutė, gimusi 1331 m., vos spėjusi kūdikystės metus

išaugti, pasišventė dievams, būtent dievei Praurimei, kurios garbei ant kalno prie Palangos degė šventoji ugnis, neužgesdama dieną ir naktį. Nuo tos vaidilutės, Birutės, vardo ir pais kalnas pradeda tokį pavadinimą nešti. Praurimei išstarnavo Birutė apie 18 metų.

Kartą kunigaikštis Kestutis, grįždamas iš karo žygių su kryžiniais ir išgirdęs apie nepaprastą Birutės grožį, nes ji buvo išgarsėjusi visame krašte, aplankė Vidimanto namus Palangoje. Sužavėjo Kestutį Birutės gražumas ir jis paprašė jos rankos. Tačiau Birutė, žinodama priešaišką netekėti, priešinosi kunigaikščio norui. Galų gale vis tik išsigabeno į savo sostinę, Naujuosius Trakus, ir ten 1348 metais ją vedė. 1350 metais Birutė pagimdė garsųjį Vytautą, praminą Didžioju. Mirė Birutė, kaip daugumas nusako, 1416 m. Vienas meltraštis mini, kad Birutė Jogailos įsakymu buvusi 1378 m. nuskandinta (Uxorem Kynstuti matrem videlicet Vytovdī submersit. Verderben in und nine mulir — vandenyje nuskandino mano motiną, skundėsi Vytautas).

Nors Birutės sūnus, Kestutėni mirus, buvo priėmęs krikščionių tikybą, bet ji liko įstikima senovės lietuvių dievams ir po vyro mirties sugrįžo į gimtąjį Zemaičių žemę, Palangą. Kaip žmonių padavimai sako, Birutė čia apsigyvenus paties Kestučio pastatytuose jai rūmuose, o jai mirus ant jos kapo supiltas Birutės kalnas. Nors Vytautas, Jogaila ir karalienė Jadvyga prašė, kad Birutė apsikrikštytų, tačiau su tuo ji nesutiko. Sugrįžusi į Palangą, Birutė vėl ėjusi vaidilutės pareigas ir atsidavusi kai-

tuoj surūko, o pinigų — nerečiai ant vyno praleidžia: mat, svaigalus gali pirkti ir čia pat prie baro išgerti net ir koklių 8 ar 10 metų vaikigaliai). Kitose civilizuoose šalyse daugumas tų vargšų paliegėlių būty valstybinėse prieglaudose užlaikomi, bet Ispanijoje jie turi patys savo duona pasirūpinti.

Ispanijoje net ir užkampiausiuose kaimuose niekur nemačiau žmonių apsirėngusių taip, kaip amerikiečiai meksikonu kad vaizduojasi — būtent, su plačiaabyle skrybėle „sombreiro“, marga antklode („serape“) ant pečių ir basom kojom. Ispanijoje visi yra geriau ar blogiau apsiaę, ir dėvi reguliarius švarkus ir kelnes — niekur kaimuose nemačiau to, ką galima būtų tautiniais rūbais pavadinti. Tą patį galima pasakyti ir apie kaimietis moteris — jos irgi nėra „lautiška“ apsirėngusios, o dėvi višos Europos kaimietiškas charakteringas ilgas sijonus ir uždaras palaidinukes bei skaras, dažniausiai juodos arba pilkos spalvos. O kaip liečia miestų gyventojų apsirėdymą, tai jis nedaug kuo skiriasi nuo kitų europiečių, tik gal kiek konservatyvesnis: tamsūs kostiumai vyrų ir vasaros metu, ir daugumas vyrų — ypač kaimiečiai — net ir karščiausiu oru svarkuoti vaikšto — vienmarškiniai su sportiškais marškiniais gana nedaug.

Užbaigiant reikėtų tarti žodį apie tą išgarsintą Ispanijos muziką — autentiškos muzikos palyginti nedaug tesigirdi. Radijai, patelefonai ir žmonių gerklės staugia amerikonišką džazą, Dixie muziką, ir visus tuos Pietų Amerikos „ritmus“ — cha cha, rumba, samba ir kitokius ungi-bungį. Amerikoniškas „hit tunes“ galima ten išgirsti ir angliskai, ir ispaniskai: kokia nors kaubojaus „rauda“ pasiutusiai juokingai skamba, kai ji dainuojama ispaniškais žodžiais. O kad išgirsti tikrą andaluzišką muziką, reikia eiti pas čigonus (kurie nei savo išvaizda, nei kalba nuo ispanų nesiskiria), kurie turistams duoda specialius seansus su tautiniais (t. y. tokiais, kokius čia, Amerikoje, Jose Greco demonstruoja) šokiais, gitarų ir žvangolų muzika ir klaidiai staugiančiais dainininkais. Gi populiarioji muzika, kuria ispanas savo ausis maitina, yra tarptautinė, su stipria JAV-ų įtaka.

Ramofas Vaitys

mo žmonių labdarybės darbams. Kur tai Zemaičiuose būvęs vienas kaimas Birutais (Birutininkais) vadinamas, kurį dėl baisaus žmonių engimo Birutė išpirkusi iš tūlo dvarininko Mrcino.

Matyt, Birutė daug gerų darbų yra žmonėms dariusi, nes po jos mirties ji buvo įskai-

(Tęsimys 6-me pusl.)

Siūnia geriausius linkėjimus švenčių proga
LINHART AND SONS
Funeral Directors since 1885
Patarnaujame visiems — ne svarbu nei laikas nei vieta.
Daug vietos pastatyti mairšoms ir didelės karstų pasirinkimas mūsų įstaigos patalpose.
Telef. Pioneer 9-2255.
Taigi šia proga linkime visiems mūsų draugams ketuviams linksmų Kaledų švenčių ir laimingų Naujų Metų.

Linksmų šventų Kaledų švenčių ir laimingų Naujųjų Metų linkiu visiems kostumeriams ir draugams

LIETUVIŲ UŽEIGA

ANELE BELINIS — Savininkė

Linksmų Kaledų ir Naujų Metų švenčių klientams, draugams ir pažįstamiems linki

CICERO LIQUOR HOUSE

PACKAGE and BAR SERVICES
S. BALUTIS ir S. NORRUS, Savininkai

4916 W. 14th St. Tel.: TO 3-9518

Linksmų Kaledų ir laimingų Naujųjų Metų visiems savo kostumeriams ir draugams linki

MR. ir MRS. PAUL PUTRIM

BUČERNE IR GROSERNE

1446 S. 49th COURT — OL 2-7529
CICERO 50, ILL.

Linksmų Kaledų ir Laimingų Naujų Metų Linki Visiems Chicagos Lietuviams CHICAGOS LIETUVIŲ LAIDOTUVIŲ DIREKTORIŲ ASOCIACIJA

ANTANAS M. PHILLIPS

3307 Lithuania Avenue Phone Yards 7-3401

STEPONAS C. LACKAWICZ

2424 WEST 69th STREET Republic 7-1213
2314 WEST 23rd PLACE Virginia 7-6672

PETRAS P. GURSKIS

718 West 18th Street. Tel.: SEeley 3-5711. LU 2-2212

PETRAS BIELIŪNAS

4348 So. California Ave. Phone LAfayette 3-3572

G. F. RUDMINAS

3319 So. Lithuania Ave. Tel. YArds 7-1138-1139

P. J. RIDIKAS

3354 So. Halsted St. Phone YArds 7-1911

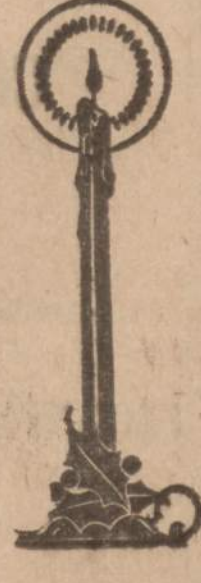
L. BUKAUSKAS

10821 So. Michigan Ave. Phone COmmodore 4-2228

VASAITIS - BUTKUS

1446 So. 50th Ave., Cicero, Ill. Phone: OLYmpic 2-1003

PATARNAUJAME DIENĄ IR NAKTĮ
Turime kopyčias visose miesto dalyse.

BIRUTĖS KAPAS...

(Tęsiny iš 5-to psl.)

tyta į deivų skaičių ir garbinama kaip šventoji. Net ir krikščionybę įvedus, būriai žmonių atėdavo prie jos kapo ir meldavosi, kad Birutė iš aukštybių pažvelgtų į jų vargus. Kunigams priseidavę žmones vaikyti nuo Birutės kapo.

Net ginklus pavartoti tekdavė... Vėliau ant Birutės kalno būvusi pastatyta mūrinė sv. Jurgio koplytėlė, kaip tik toje vietoje, kur ilsisi Birutės kūnas. Nors tuomi norėta kreipti žmones į krikščionybę ir atpratinti nuo viso kas pagoniška, bet plačiosios apylinkės žemaičių prisirišimas prie Birutės, kaip rašo Juzevičius, neišnykęs, nes

jis pats matęs, kaip viena moterėlė keliais ėjusi apie kryžių. Paklausta, kodėl ji taip daro, atsakiusi: "Ligos laiku pasizadėjau, jeigu fiktai pasveiksiu, aplankyti šventos Birutės karstą". Dar, maždaug prieš 65 metus, žmones, atvažiuodami į Kretingos sv. Antano atlaidus (birželio mėn. 13 d.) būriais vykdavę į Palangą pasimelsti Birutei.

Daug visokių laikų išgyveno Birutės kalnas. Kad jis mokėtų kalbėti, begales visokių slėpinių mums pasakytų. Kiekvienas užlipęs į Birutės kalną, įžvelgia į koplytėlę ir pakelta dvasia perskaityti sienoje įmūrytos juodos granito lentos parašą: "1931-III-31 dalyvaujant Lietuvos kariuomenei, palangiškių ir svečių miniomis, grįžo Lietuvai Birutės ir Kęstučio dvasia gyvas buvęs Palangos kraštas".

Moterys birutišės ir šaulės nutarė visiems laikams ir žmonėms įamžinti brangiosios Lietuvai motinos Birutės vardą. Tuo tikslu prie Birutės kalno Palangoje 1937 m. liepos mėn. 18 d. pašventintas kertinis akmuo didžiausiam Lietuvoje Birutės paminklui. J. B-ba

G. Jaeger

Nori pavogti automobilį

Šitame miestelyje yra graži kavinė. Prie kavinės yra graži veranda. Karštomis dienomis verandoje daug gražių ponių ir ponų, valgančių ledus, geriančių šaldytą kavą ir žiūrinių į aikštę. Tiesa, aikštėje nėra nei gražių gėlių, nei dekoratyvinių medžių. Tik daugybė automobilių.

Sėdint verandoje įdomu stebėti judėjimą aikštėje. Štai atvažiuoja automobilis. Jis šliaužioja kurį laiką aplinkui, suranda vietelę, isispraudžia ten ir sustoja. Durys atsidaro ir išlipa: tėvai, seneliai, vaikai, šuo.

Po pusvalandžio atslenka du bernai. Trumpomis kelnėmis, margais marškiniams, nupiautu svogūnų laiškų šukuosenomis. Jų rankos įkištos į kišenes iki pat alkūnių, t. y. truputį žemiau tų vietų, kur prasideda trumpos rankovės. Jie atidžiai apžiūri automobilius ir sustoja ties tuo, iš kurio ką tik išlipo trijų kartų giminės ir šuo. Bernai iš visų pusių apžiūri automobilį ir apsidairo — tipingas turinčių nesvarių sąžinę elgesys.

As sėdint verandoje, stebiu šią sceną ir vis labiau jaudinuosi. Iš tikrųjų, vienas iš bernų čiupinėja spyną, trąkstelėjimas, durys atsidaro. As pašoku ir susunku: Kelnėri!

Kelneris albėga galvotrūkiškai. As pamaju, rodydamas, kad noriu jam kai ką pasakyti paslapčiomis. Jis supranta. As šnabždu jam į ausį:

— Žiūrėkite, ten du bernpalaikiai nori pavogti automobilį!

— Kur? — klausia jis ir žiūri ten, kur as rodau pirštu. Jis orientuojasi beveik taip pat žaibiškai, kaip as.

— Policija! — rėkia jis ir bėga prie telefono.

Aplinkiniai susijaudina. Jie jau irgi pastebėjo bernpalaikius. Bet bernpalaikiai taip pat pastebėjo, kad atkreipė į save dėmesį. Juodu mėgina paleisti motorą, bet automobilis tik virpa ir nejudą iš vietos.

Pagaliau ateina policininkas. Kelneris informuoja jį apie padėtį ir rodo į mane. As būdamas kuklus, susigėdęs parastu. Prie kaimyninio stalo šnabždesys:

— Koks nepamprastas pastabas ir kokia greita orientacija! Jis išgelbėjo automobilį!

Policininkas skubiai pribėga prie vagių ir reikalauja asmens dokumentų. Bernpalaikiai išumta ir atsako labai akipliškiškai. Taigi, šių dienų jau-

nintas... Šia akimirka iš kažkur išneria automobilio savininkas. — Kas čia per sumišimas, vaikai? Juk as jums daviau raktą, o jūs nemokate paleisti motoro! — sako savininkas, ir paaiškina policininkui: — Čia mano brolyvaikai.

Mano padėtis keblė. As norėčiau pavirsti cukraus gabaliuku ir ištripti kavoje, kad

niekas manęs nematytų. As duodu kelneriui karališkų arbatpinigių, už kuriuos jis gali dviem dienom išvykti atostogų, bet jis net nė nežiūri į manę. Policininkas su panieka stebi mane porą sekundžių ir eina sau. Aplinkiniai apsime-ta nematą manęs, lyg as būčiau tik tuščia vieta visatos erdvėje.

As gaunu apmokėti ne tik savo kavą, bet ir pasikalbėji-

mą telefonu, ir susirietęs iššliaužiu iš kavinės. As einu per aikštę prie savo automobilio. Bet as negaliu į jį ilipti ir važinoti dėl vienos labai svarbios priežasties: mano automobilio nėra! Jį pavogė kaip tik tuo metu, kai policininkas kalbėjosi su bernpalaikiais.

Štai tau žaibiška orientacija! Vertė L. U.

MERRY CHRISTMAS
To our Lithuanian friends
from
HEALTH - MOR INC.
AN 3-6500
203 N. WABASH AVE.

Kalėdų ir Naujųjų Metų proga visus geros valios lietuvius sveikina
CHARLES GENIS
INSURANCE BROKER — NOTARY PUBLIC
OFFISAS: NAMU
4917 W. 14th Street 1611 So. 49 Court
Tel.: TOWNHALL 3-6169 Cicero, Illinois

Linksmų Šventų Kalėdų ir Laimingų Naujųjų Metų linki

DONALD A. PETKUS
ANTHONY B. PETKUS
1410 So. 50th Ave. Tel.: TOWNHALL 3-2109
MARQUETTE FUNERAL HOME
2533 W. 71 Street — Telef.: GR 6-2345-6

MERRY CHRISTMAS AND HAPPY NEW YEAR TO ALL MY LITHUANIAN FRIENDS
FRANK J. MAREK
STATE REPRESENTATIVE
3rd District, Cicero
BERWYN and STICKNEY

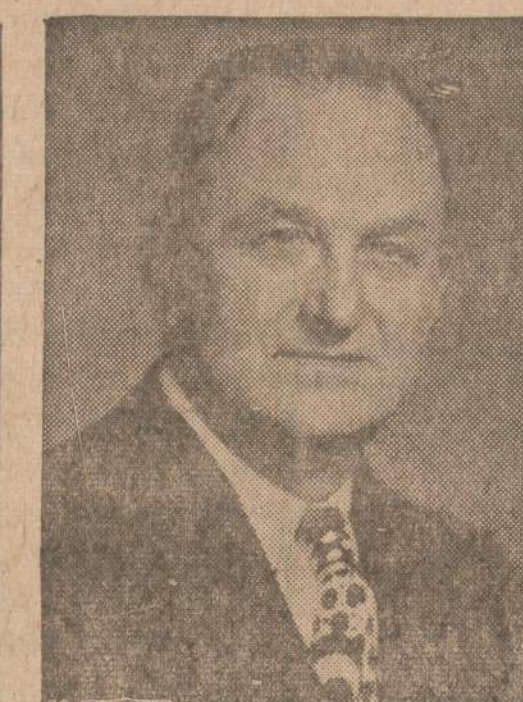

Linksmų Kalėdų švenčių ir laimingų 1962 Metų linki visiems draugams ir kostumeriams

COMMUNITY PHARMACY
C. KARECKAS, R. Ph.
Lietuviška spauda, įvairiausi kudiški ir foto reikmenys.
5000 West 16th Street Cicero, Illinois
Phone: OLYMPIC 2-0951

VISIEMS LIETUVIAMS LINKIŲ LINKSMŲ KALĖDŲ IR LAIMINGŲ NAUJŲJŲ METŲ

ELLEN PUTRIS
Lietuviškų atvirukų gamintoja
1808 SO. 49th AVE., CICERO, ILLINOIS
Švenčių, sukakčių, vardinų, gimtadienių ir kitų progų įvairiaspalvių atvirukai su vokais. Knygų ir dovanų pardavėjams duodama nuolaida.

Linksmų Kalėdų švenčių ir laimingų 1962 Metų, pilnų gražiausių radio ir televizijos valandėlių.

Alray TV & Appliance Services
4911-13 West 14th Street Cicero 50, Ill.
Tel.: OLYMPIC 2-3710
PARDUODAME ĮVAIRIAUSIOS RŪŠIES PHILCO, CBS IR COLUMBIA TELEVIZIJOS SETUS. Turime didelį pasirinkimą radijo aparatų ir fonografų.

We extend our best wishes to everyone for a Merry Christmas and a Bright and Happy New Year

JOHN F. KIMBARK
JERRY F. JUSTIN PRESIDENT
JERRY A. HOLECEK CLERK
JOSEPH S. KRAL COLLECTOR
TED J. ZAREMBA SUPERVISOR
JOHN F. KIMBARK ASSESSOR
STANLEY PARA TRUSTEE
FRANK I. KRAL TRUSTEE
FRANK A. MURIN TRUSTEE
NELLO LORENZINI TRUSTEE
JERRY DOLEZAL TOWNSHIP COMMITEEMAN and COUNTY COMMISSIONER
THE ELECTED REPUBLICAN OFFICIALS OF THE TOWN OF CICERO

ELSKAUS UOLŲ PARODA

Pagalios uolos — apsidžiaugiau pereinuo šeštadienio vakare laimingai pasiekęs Albino Elksaus piešinių ir tapybos parodą Chicago Savings and Loan Association meno galerijoje. Uolos aštrios, kampuoštos, leidžiančios įsikabinti...

Maloni staigmena aną vakarą, kada lyjo ir šalo, kada pėsčiam eiti apledėjusiu šaligatviu buvo beveik neįmanoma, o ir važinėjimas automobiliu, ypač „parkinimas“, buvo susijęs su nemažais pavojais. Po to žvilgsnis į Elksaus piešinius ir pa-

MERRY CHRISTMAS AND A HAPPY NEW YEAR
TO THE LITHUANIAN CUSTOMERS OF MY

GRANT WORKS FRUIT MARKET

4907 W. 14th St., Cicero Phone: OL 2-0946

We have fresh vegetables and fruits everyday.
Wholesale and Retail. — Free Delivery.

Linksmų Kalėdų ir laimingų Naujųjų Metų
visiems draugams ir pažįstamiems linki

JUDGE LOUIS W. KIZAS

CICERO TOWN COURT

1515 So. 49th Avenue Cicero, Illinois
Tel.: TOWNHALL 3-8185 arba OL 6-3485

BALTIC

likerių, vyno ir alaus importo bendrovė,
sveikindama pirkėjus ir gėrėjus švenčių
proga, prašo neužmiršti jos ir 1962 metais

KORPORACIJOS VĀLDYBA.

4839 West 14th St., Cicero

Tel.: OLYMPIC 6-0527

Linksmų Kalėdų ir laimingų Naujųjų Metų
visiems draugams ir kostumeriams linki

GRANT WORKS COAL & OIL

(WE SELL FUEL OIL)
ADAM BERNADISIUS, Sav.

16th St. and 49th Court Cicero 50, Illinois
Phone: OLYMPIC 2-9311

Linksmų Kalėdų ir laimingų 1962 Naujųjų
Metų linkime visiems savo pažįstamiems,
draugams ir kaimynams

HELEN ir ALBIN RUDINSKAI

4837 W. 14 St., Cicero 50, Ill.
TOWNHALL 3-3714

veikšius, vaizduojančius beveik išimtinai uolas, buvo labai maloni permaina.

Tačiau Elksaus ne tam piešė uolas, kad davus atsikvėpti auto vairuotojų įtemptiems nervams. New Yorko meno kritikas Saul Levine parodos katalogo įvade aiškina, kad dailininkai dažnai sutelkia visas savo pastangas kuriai nors specifinei temai, kad išnaudotų visas jos siūlomas galimybes. Albinas Elksaus 1957 metų vasarą ir vėliau buvęs smarkiai paveiktas Maine jūros pakraščio. Tai ir išaukė jo piešinius, kurie dailininkui padarytą išpūdį perduoda parodos stebėtojui.

Pats dailininkas taip aiškino:

„Mėgstu erdvę ir šviesą. Tai radau ant uolų prie jūros. Begalę dangaus, vandens ir oro. Uolos — mirusių gyvybė, suraižyta, sulaužyta, apgruičius lyg kapinės. Jūra — pulsuojianti jėga, linksma, risti ir liūdna. Šie kontrastai pilnai patenkina mano kūrybinius pageidavimus. Prieš „uolų periodą“ aš dirbau gryną abstrakčią tūrinę sritį. Dabartiniai mano darbai paimti iš egzistuojančios gamtos.“

Galerijos direktorius Adolfas Valska savo atidaromam žodyje iškėlė dar vieną momentą, kurį savo interview kiek paminėjo ir Elksaus. Būtent, kad Elksaus, kadaise buvęs Valskos mokinys, o dabar stipriausias varžovas vitražų srityje, lieka ir toliau visų pirma vitražistas. Jo uolų įkvėpta pašyba bei tapyba yra labai artima, gali sakyti, yra susijusi su vitražais. Kalbant paties Elksaus žodžiais: „Uolų linijos ir plėmai rado vietos vitražuose, o stiklo spalvų intensyvumas pasirodė tapyboje“. Valska Elksaus kūryboje žiūrėjo ir būdingus lietuviškus bruožus: palinkimą į mistiškumą ir monumentalumą.

Tarp išstatytų 13 tapybos darbų ir 20 piešinių tušu tik du vaizduoja ne uolas, būtent Nr. 6 — „Mergaitė iš Maine“ ir Nr. 14 „Du laivai“. Man kilo piktas įtarimas, kad tai tiems žiūrovams, kurie galėtų pagalvoti, jog uolos piešiamos tik todėl, kad kitko nesugebama. Tokiems dar galima būtų priminti, kad Elksaus sulaukė pasisekimo ne tik lietuvių tarpe, bet ir labai stiprioje amerikiečių konkurencijoje.

Nepaisant labai blogo oro, Elksaus pažangos ir pastangų pažūrėti buvo susirinkęs nemažas būrys čikagiečių, jų tarpe daug tų, kuriuos su dailininku ryša bendri darbai lietuviškos Chicago kultūros dirvonuose, apie kuriuos plačiau Naujienose jau rašė Dalia Bylaitienė. Parodą Chicago Savings and Loan Association galerijoje, 6245 S. Western Ave., suruošė Sambūrio šviesos Chicago skyrius. Šia proga tenka pasidžiaugti sambūrio pasiryžimu energingiau dalyvauti kultūriname gyvenime. Reikia tikėtis, kad toji veikla pasiskatins naujiems užsimojimams. Negalima nepaminėti Chicago Savings and Loan Association paramos mūsų mėninkams ir dailininko A. Valskos pastangų, kad nauja galerija užpildytų jaučiamą spragą. Iš platesnės visuomenės prašoma paramos tik... didesniu dėmesio parodymu.

Parodą galima nemokamai aplankyti kiekvieną dieną banko darbo valandomis. Seštadieniais nuo 9 val. ryto, o sekmadieniais nuo 12 val. dieną iki 6 val. vak. V. M.

KALĖDŲ ŪPAS

Yra žmonių, kurie suniekina Žiemos švenčių komercinį pobūdį. Tačiau, nežiūrint to įsitenėjusio cinizmo, Kalėdoms besitariant pakyla nesuvaldo-

mas ūpas kaip nors, kam nors iškų prirengimui? Kur tos minutės atsikvėpimui ir savo darbu pasigėrėjimui?...

Vieni tą ūpą pajunta tik patį Kūčių vakarą ir, viską mėtę, bėga į savo anksčiau niekintas komercines įmones kam nors kokią dovanėlę pirkti. Kiti Kalėdų ūpą pajunta kartu su pirmuoju žiemos sniegu; tretieji, išgirdę gatvėje, krautuvėje, per radiją ar televizijos programoje kalėdines giesmes giedant.

Mažų vaikų tėvai pajunta, kad Kalėdos artinasi, kai iš pradžios mokyklos grįžę vaikeliai pradeda vakarais eglutei papuošalus daryti. Lygiai kaip į kitus vaikų užsiėmimus, tėvai neįsivėlia kaip patys įsivėlia į kalėdinius prirengimus ir atsiranda Kalėdų ūpas.

Bet, nežiūrint, kaip anksti bepradėtum prirengimus, ir Kalėdos tebeatrodytų toli, jos žiemos švenčių laida. Naujienų gale pasirodo daug arčiau nei atrodė. Staiga pajunti, kad laikas kažkur nušvilpė. Kur rasti dar atliekamą valandėlę, kad suspėtum padaryti ir savo rankų darbu apdovanoti mylimus artimus draugus ir gimines? Kur tos dienos, kad galėtum laisvai ir su malonumu paruošti savo namus dildžiai šventei? Kur tie vakarai draugiškoms sueigoms? Kur tos naktys slaptam dovanų suraišiojimui ir gardžių da-

si giliausieji jūsų širdžių troškimai — nes Kalėdų ūpe viskas galima!

Suzanna Viliūtė Schweer

JEI NENORI ATSLIKTI NUO PASAULIO ĮVYKIŲ — SKAITYK "NAUJIENAS" — JOS TEIKIA GERIAUSIAS, TEISINGIAUSIAS ŽINIAS

Jeigu nori sužinoti naujais ir tikrais žinias, kas dedasi pasaulyje ir okupuotoje Lietuvoje — skaityk dienraštį "Naujienas".

Linksmų Kalėdų švenčių ir laimingų Naujųjų Metų
visiems savo kostumeriams ir draugams linki

VLADAS B. BIKULČIUS

LIETUVISKOS UZEIGOS SAVININKAS

4845 West 14th Street Cicero 50, Ill.
Tel.: OL 6-1355

Kalėdų švenčių ir artėjančių Naujųjų Metų
proga daug laimės bičiuliams linki

CICERO STATE BANK

A TRUST COMPANY

25th Street and Cicero Ave.
OLympic 2-2000

Member Federal Deposit Insurance Corp.
Organized in 1907.

Draugystės Lietuvos Kareivių Valdyba

sveikina su šv. Kalėdomis ir Naujais metais
visus narius ir lietuvius biznierių -
rėmėjus!

Kazys Šimkus, pirm., Klem Laudanckas, Roman Nartonis,
K. P. Deveikis, Ben Tumavičius, K. Andrijauskas, G. Pocius,
J. Rainis, S. Bakutis, S. Pasackis.

MERRY CHRISTMAS AND
HAPPY NEW YEAR
TO ALL MY LITHUANIAN FRIENDS

CICERO INN,

1500 So. 51st Ave. Nello Lorenzini

Linksmų Kalėdų švenčių ir laimingų 1962 Metų linki
savo visiems seniesiems ir naujesiems pažįstamiems
iš Jurbarko

LITHUANICĀ CLUB,

DOMININKAS SABALIAUSKAS, menadžeris

2801 W. Cermak Rd. Tel. VI 7-8335

Linksmų Kalėdų ir laimingų 1962 Metų
linki visiems kostumeriams, draugams
bei pažįstamiems

LITUANICA CLUB ONOS LOUNGE

2891 W. Cermak Rd. Tel. VI 7-8335
Namų tel. TO 3-6025

Linksmų Kalėdų ir laimingų Naujų Metų
l i n k i

DR. P. ATKOČIŪNAS

DENTIST

1405 So. 49th Ct. Cicero 50, Ill.
Tel.: OL 2-4276

Kalėdų ir Naujų Metų švenčių proga
sveikina Naujienų dienraštį ir
klubo visus narius ir nares

Lietuvių Namų Savininkų Pagerinimo Politikos Klubas Ciceroje

Klubo valdyba 1962 metais:

J. F. KIMBARK, J. TARULIS, K. GENIS, G. POCIUS,
R. NARTONIS, J. RAINIS, R. RACIAUSKIENĖ,
ir J. KLIMAS.

Klubo susirinkimai įvyksta kiekvieno mėnesio
antrą antradienį.

LIETUVIŲ RAUDONOS ROŽĖS PAŠALPOŠ KLUBAS CICEROJE

Kalėdų ir Naujųjų 1962 Metų proga sveikina
visus klubo narius ir biznierių - rėmėjus

1962 metų valdyba:

W. C. Jankauskas, Joseph Klimas, A. B. Petkus, Ben
Tumavičius, K. P. Deveikis, Julius Zaura, John Zaura,
C. Genis, Mike Kinizek, R. Kričiūskas,
J. Sumakaris, L. Malakauskas.

Klubo susirinkimai kas pirmą mėnesio penktadienį
Liberty svetainėje.

KAZYS ŪKELIS PASAKOJA APIE KELIONĘ Į LIETUVĄ

Paveiksle matome čekagietį Kazį Ūkelį, praeita vasara buvusį Lietuvoje, nusifotografavus su savo broliu ir seserimi, ir dabar pasakojantį Amerikos lietuviams savo įspūdžius. Iš kairės į dešinę: Kazys Ūkelis, jo sesuo Ursulė ir jo brolis Stanislovas.

XXIV

Sesers vaikai prižiūri kolūkio arklus

— Pavakare pradėjo žmonės ir vėl rinktis į namus. — Toliau pasakoja savo įspūdžius iš gimtinio Vartų kaimo grįžęs čekagietis Kazys Ūkelis. — Grįžo sesers Ursulės žentas su pora arklių. Juos parišo pašūrėje prie sodelio. Už kiek laiko grįžo ir josios sūnus su ki-

ta pora arklių. Arkliai darbiniai, stiprūs, gerai prižiūrėti. — Ar jūsų šie arkliai? — paklausiau. — Arkliai ne mūsų, bet mes privalome juos prižiūrėti, — man atsakė. — Tai kam jie priklauso? — Jie priklauso kolūkiui. Darbo valandomis mes jais dirbame įvairius ūkio darbus, o vėliau turime arklus šerti, valyti ir prižiūrėti. Mes nieko ne-

galime sau jais dirbti, juos galime naudoti tik tai kolūkio reikams... — Pas mus jau nebė buvo jokio tvarto. Visą vasarą arkliai parišti pašūrėje, o kur juos žiemą dės — nežinau. Greičiausiai, kad nuves į kokį tvartą Rasių dvare. Pasirodo, kad ūkininkams arkliai buvo atimti pirmomis Lietuvos kolchozinimo dienomis. Kokius arklius ūkininkai turėjo, tai atėmė. Kur juos nuvedė ir koks jų likimas — vargu kas galėtų pasakyti. Kolūkyje buvo palikti keli arkliai, prie kurių buvo paskirti keli ūkininkai. Tie ūkininkai buvo atsakingi už gerą arklio prižiūrėjimą. Mūsų šie gerai dabojo šiuos arklus.

— Savo arklių ūkininkai neturi. Jiems būtų didžiausias vargas juos išlaikyti. Neturi žemės, neturi pievų, neturi miškų ir neturi šieno. Už ganyamą valstybės pievose smarkiai baudžiama, o už pluoštelį šieno reikia brangiai mokėti. Kiekvienam aišku, kad be žemės arklio neišlaikysi.

Kolūkio darbininkams moka nežmoniškai mažą atlyginimą

— Kiek gi jūs tame kolūkyje uždirbate? — paklausiau vieno sugrįžusio kolūkiečio.

— Kiek uždirbame? Hm... — pakartojo mano klausimą ir neskubėjo atsakyti.

— Taip, kiek ir kaip Jums moka? — pakartočiau. — Mums moka metų gale, kai viską apskaičiuoja ir suveda; kai nustato, kiek kolūkis padarė pelno, kiek uždirbo, — toliau man aiškina visą dieną dirbęs darbininkas.

— Mums moka ne už valandą, ne dienomis ir ne savaitėmis, ir net ne mėnesiais... Mums moka už visų metų darbą...

— Na, gerai, bet kiek gi jums už, sakykim, praeitus metus užmokėjo? — prispyręs toliau klausinėčiau.

— Praeitais metais aš uždirbau 14 rublių ir 27 kapeikas, — man atsakė.

— Nenorėjau tikėti šia suma, bet kai jis pakartojo, tai man baisu pasidarė. Už visą metų darbą gauti tik 14 rublių su kapeikomis. Paprasčiausių moteriškų batelių ten negali gauti be 40 rublių, vyriškoji eilutė kainuoja daugiau šimto rublių, svaras riebalų kainuoja vienas rublis 25 kapeikos, tai kaip maitintis? kaip apsiręngti?

— Toliau išsikalbėjus paaiškėjo, kad praeiti metai dar buvo geri, kiekvienas, dirbęs kolūkyje, gavo po 14 rublių su kapeikomis, bet būdavo metų, kad nei kapeikos negaudavo. Buvo net ir toki metai, kad kiekvienas, dirbęs ištisą metų, dar likdavo skolingas kolūkiui. Sekančiais metais turėdavo atidirbti. Jie, aiškindami savo naują tvarką ir atlyginimą, šaiposi; tvirtina, kad ateityje bus geriau, kad dabar tvarka jau geresnė... Man dar ir šandien plaukai ant galvos atstoja, kai pagalvoju apie tą didelį išnaudojimą kolūkiuose. Kolūkio darbininkų darbas vertinamas labai mažai, o jų pagaminti produktai išvežami pagal valdžios nustatytas kainas. Amerikoje tokio dalyko nepakęstų, iškeltų viešumon ir protestuotų, bet kaip tu gali protestuoti rusų okupuotose srityse? Negali protestuoti, negali ir pataisyti.

Grįžo sesuo Ursulė iš Kauno

— Pagaliau grįžo iš Kauno ir mano sesuo Ursulė. Pamatė, padėjo galvą ant peties ir pradėjo verkėti. "Kokia aš nelaiminga! Maniau, kad tavęs į kaimą neleis, tai nuvykau į Kauną. Nuėjau į tą patį viešbutį, o ten man pasakė, kad tu išvažiavai į Bartininkus..." — Pakeliu apsilenkėm, — sakau.

— Apilenkėm, bet aš tavęs

— Tu parvažiavai, o aš netrukus turėsiu išvažiuoti... — Šių žodžių buvo per daug... Ji negalėjo susivaldyti... Pasipylė ne ašaros, bet ašarų upeliai... Mano ašaros, rudos, gana giliai stovi. Širdį skauda, kai patiriu skriaudą, bet verkėti neverkdavau... Tylėdavau, žodžio ištarti negalėdavau, bet neašarodavau. Bet sesers ašaros, jos skausmas, jos padaryta klaida ir bereikalingas išvykimas į Kauną ir jos susijaudinimas tiek mane paveikė, kad ir aš nesusivaldžiau. Nemalonu prisipažinti, bet ašarėjau, kaip moteris.

— Netrukus prie mūsų prisidėjo iš dvoro grįžusi duklė. Prasadėjo nesuvaldomi, nepertraukiami graudūs verksmai... Vyras pradėjo mus raminti ir barti. Kokia gi prasmė bereikalingai ašaras lieti? Jie pradėjo barti motiną, kam ji taip brolių pasitinkanti... Vietoj džiaugsmo, ji pradėjo ašaroti...

— Susidaro kartais tokia nuotaika, kad joks galvojimas nepagelbsti... Pats nežinau, kaip iš savo rankų ištrūkstai, o vėliau jau nesusivaldai... Bet vaikams pavyko užsiliepsnojusias aistras apraminti ir ašaras sustabdyti... Pasiziūrėjom vienas į kitą, ir nei nusišypsvojom. O už kiek laiko ir kalbėti pradėjom. Aš pradėjau klausinėti kokia josios sveikata, kaip jai sekasi gyventi, ar dar pajėgiantis dirbti, iš viso, kaip jai einasi.

— Dabar viskas jau gerai... — aiškina mano sesuo Ursulė. — Dabar jau ir skystis negaliu... Nesu tokia stipri, bet apie namus dar galiu dirbti... O dabar gerai gyvenu...

— Kaip ji, senatvės sulaukusi, pensijos negaunanti, jokių santaupų neturinti, žemės ir namų netekusi, gali sakyti, kad gerai gyvenanti — papasakosiu rytoj.

(Bus daugiau)

HOLIDAY GREETINGS
TO
MY MANY LITHUANIAN
FRIENDS
ED'S WATCH SERVICE
1636 W. 63rd St. — HE 4-5112

HOLIDAY GREETINGS
FROM
BEACON RESTAURANT
Open Xmas and New Year's
3207 W. 63rd St. — HE 4-5990

HOLIDAY GREETINGS
TO OUR
LITHUANIAN FRIENDS
ROY'S RADIO & TELEVISION
2607 W. 63rd St. — GR 6-6614

LINKSMŲ ŠVENTŲ KALĖDŲ IR LAIMINGŲ NAUJŲ
METŲ LINKI VISIEMS SAVO BICĪULIAMS IR
DRAUGAMS, NAUJIENŲ SKAITYTOJAMS
IR VISIEMS LIETUVIAMS

WALTER S. BALTIS
TRUSTEE (Trustistas)
Metropolitan Sanitary District of
Greater Chicago

"NAUJIENOSE" GARSINTIS VISUOMET APSIMOKA

Linksmų Kalėdų ir laimingų
Naujųjų Metų visiems
naujienečiams ir draugams
Linki

Juozapas Balčiūnas
LIET. TAUTINIŲ KAPINIŲ
Prezidentas

LIETUVIŲ AUDITORIJOS
direktorius ir Naujienu
skaitytojas nuo pirmo
Naujienu numerio.

7155 S. Sacramento Ave.
GRovehill 6-5078

Linksmų Kalėdų ir laimingų Naujų Metų
linkime visiems Chicagos ir jos apylinkių
lietuviams

Mums malonu pranešti, kad Lietuvių Auditoriją mes patys — direktoriai — administruojame. Kaip didžiąją, taip mažąsias sales galima gauti vakarams, susirinkimams, vestuvėms, puotoms, baliams ir kitoms progoms. Kviečiame lietuvių organizacijas salėmis pasinaudoti.

Valdyba ir direktoriai:

JUOZAS BALČIŪNAS, prezidentas
ALFONSAS KAULAKIS, sekretorius
EWARD CHERNAUCKAS, išdin.
PETRAS KENUTIS, viceprezidentas
POVILAS PETRAIŠIS

JONAS JACKA
STELLA KAULAKIENE
DR. ST. BIEZIS
THOMAS PETKUS

CHICAGO LITHUANIAN COMMUNITY
CENTER, Inc.

3133 - 3137 So. Halsted Street
CHICAGO 8, ILLINOIS

Linkime linksmų Kalėdų švenčių visiems
CHICAGO SAVINGS Bendrovės taupymo ir
skolinimo nariams, kaimynams, draugams
ir visiems lietuviams.

Kviečiame Jūs visus atsilankyti pas mus, pamatyti mūsų didelę ir puikiai papuoštą Kalėdų Eglutę, gražiai apsirėdžiusį Kalėdų Senelį, kuris yra žmogaus dydžio ir visą laiką juda, tarytum gyvas. Vaikučiai, atsilankiusieji su tėvais į mūsų įstaigą, gaus dovanų saldinių ir Cracker Jacks.

Šiuo kvietimu krepiamės į visus lietuvius.. Nėra reikalo būti CHICAGO SAVINGS TAUPYMO Bendrovės nariu, kad galėtum pasinaudoti šiuo kvietimu. Mums ypatingai būtų malonu pamatyti tuos, kurie dar niekad nėra pas mus buvę ir nematę vienos iš moderniškiausiai įrengtų taupymo įstaigų.

CHICAGO SAVINGS
AND LOAN ASSOCIATION

VALDYBA IR DIREKTORIAI
JOHN PAKEL, Chairman of the Board

6245 So. Western Ave.

Chicago 36, Illinois

GRovehill 6-7575

JOHN PAKEL,
Chairman of the Board